

litoměřická diecéze

Zdislava

červenec
srpen
2008

9.6 Vstaň, jdi do Jeruzaléma a řekni: co máš dělat.

9.7 Muži, kteří ho doprovázeli, zůstali stát a nebyli schopni slova: slyšeli sice hlas, ale nespatriili nikoho.

9.8 Saul vstal ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Museli ho vzít za ruce

ROK SV. PAVLA

29. 6. 2008 - 29. 6. 2009

Při příležitosti dvoutisíciho výročí narození svatého Pavla se bude od 29. 6. 2008 do 29. 6. 2009 konat speciální jubilejní rok, věnovaný tomuto apoštolovi národů. Rok svatého Pavla vyhlásil v Římě v předvečer slavnosti sv. Petra a Pavla (29. 6.) papež Benedikt XVI.

V předvečer slavnosti sv. Petra a Pavla předsedal papež Benedikt XVI. slavnostním nešporám v bazilice sv. Pavla za hradbami v Římě. Během nich oficiálně vyhlásil Rok svatého Pavla, který se bude konat při příležitosti 2000. výročí narození tohoto apoštola národů.

Rok svatého Pavla nebo taky „Pavlovský rok“ bude zahájen 29. 6. 2008 a ukončen 29. 6. 2009. Benedikt XVI. v promluvě před jeho vyhlášením zdůraznil, že Kristus i dnes potřebuje apoštoly ochotné obětovat se. Potřebuje svědky a mučedníky jako byl svatý Pavel. „Nejdřív horlivý pronásledovatel křesťanů poté, co na cestě do Damašku padl na zem oslepen božským světlem, přešel bez váhání na stranu Ukřižovaného a následoval ho bez dalšího rozvažování. Žil a pracoval pro Krista; pro něho trpěl a zemřel. Jak aktuální je dnes jeho příklad!“, zdůraznil papež.

Jak dále uvedl, Rok svatého Pavla bude výsadním způsobem probíhat v Římě. V papežské bazilice, ve které jsou uchovány relikvie světce, a rovněž v přilehlém benediktském opatství, jemuž je bazilika svěřena, se u této příležitosti budou konat různá liturgická, kulturní a ekumenická setkání i další pastorační a společenské akce inspirované pavlovskou spiritualitou. Zvláštní pozornost má být věnována také poutím věřících z různých zemí k hrobu apoštola v Římě. Pořadat se budou i studijní setkání a vyjdou zvláštní publikace o Pavlových textech s cílem lépe poznat nesmírné bohatství učení, které se v nich skrývá.

Obdobné akce v rámci Roku svatého Pavla bude možné organizovat také mimo Řím, a to v diecézích, poutních místech, chrámech a v náboženských, vzdělávacích a sociálních institucích, které nesou jméno svatého Pavla a jsou inspirovány jeho postavou a učením.

Svatý otec zvlášť poukázal na ekumenický rozměr akcí připravených na Rok svatého Pavla. Připomněl, že svatý Pavel jako apoštol národů nešetřil svými silami, pokud šlo o jednotu a svornost všech křesťanů. "Ať nás on sám vede a chrání během těchto oslav dvoutisíciletí jeho narození a pomáhá nám usilovat o pokorné a upřímné hledání plně jednoty všech údů mystického Těla Kristova," dodal na závěr Benedikt XVI.

Svatý Pavel pocházel z Tarsu (území dnešního Turecka). Přesné datum jeho narození není známo. „Odborníci na Písmo svaté říkají, že sv. Pavel musel být zhruba o deset let mladší než Ježíš, jeho narození se tedy datuje mezi roky 7 a 10 po Kristu,“ řekl v této souvislosti kardinál Andrea Cordero Lanza di Montezemolo, arcikněz Baziliky sv. Pavla za hradbami v Římě, který před časem předestřel papeži svůj nápad uspořádat jubilejní rok věnovaný sv. Pavlovi.

Svou iniciativu zdůvodnil kardinál tím, že role apoštola Pavla je pro křesťanskou víru zásadní. Proto by se měly po celém světě na jeho počest konat oslavy, ve kterých by byla zahrnuta i místa spojená s působením sv. Pavla, např. Turecko nebo Jeruzalém. Podle kardinála Montezemola by se v průběhu Roku svatého Pavla kromě poutí do římské baziliky sv. Pavla za hradbami měly organizovat také poutě na Blízký východ po stopách misijních cest svatého Pavla.

Sv. Pavel byl židovského původu a po svém narození dostal jméno Saul (Šavel). Jeho rodiče, zřejmě zámožní lidé, byli římskými občany. Saul však vyrůstal v prostředí ovlivněném řeckou kulturou, a tak dobře ovládal řecký jazyk. Vyučil se řemeslu svého otce, tkalcovství a zhotovování stanů. Jeho rodiče, pravověrní židé, ho pak poslali do Jeruzaléma, kde si jako žák slavného Gamaliela osvojil znalost písem i rabínskou tradici. Stal se přesvědčeným přívržencem strany farizeů a horlivým odpůrcem Ježíšových následovníků, které zpočátku pronásledoval.

Po svém obrácení na cestě do Damašku se dal pokřtít a stal se jedním z největších hlasatelů evangelia Ježíše Krista, nejdřív mezi židy, pak mezi pohany. Jako autor mnoha listů Nového zákona je též považován za významného teologa křesťanství. Podle tradice zemřel kolem roku 67 mučednickou smrtí v Římě za vlády císaře Nera a byl pochován na místě, na kterém dnes stojí bazilika nesoucí jeho jméno. Při archeologickém výzkumu v bazilice v roce 2002 byl objeven sarkofág sv. Pavla. Vatikán ho však představil veřejnosti až v prosinci 2006. V rámci rozsáhlé restrukturalizace baziliky byl pak pod jejím hlavním oltářem vybudován průhled, přes který je tento starobylý sarkofág možné vidět.

BENEDIKT XVI. OFICIÁLNĚ VYHLÁSIL ROK SVATÉHO PAVLA

A KDYBYCH
SE MOHL HONOSIT,
ŽE MÝMI ÚSTY
MLUVÍ
BŮH
A ŽE ZNÁM
VEŠKERÁ TAJEMSTVÍ,
A
KDYBYCH MĚL
TAK VELIKOU VÍRU,
ŽE BYCH DOKÁZAL
PŘENÁŠET HORY
-
JESTLIŽE NEMÁM
LÁSKU,
NEJSEM NIC.
PAVEL Z TARSU

EDITORIAL

Rok sv. Pavla

Papež Benedikt XVI. vyhlásil svůj záměr věnovat rok oslavám 2000 let od narození Apoštola národů loni během oslav svátku sv. Petra a Pavla (28. 6. 2007). Římský biskup při této příležitosti zdůraznil ekumenický rozměr roku sv. Pavla s tím, že „apoštol národů se zvláště věnoval šíření Dobré zprávy všem národům a zcela se obětoval za jednotu a svornost mezi všemi křesťany. Ať nás vede a chrání během slavení tohoto 2000letého jubilea a pomáhá nám pokračovat v pokorném a upřímném hledání plné jednoty všech údů mystického těla Kristova.“ Zároveň Svatý otec připomněl, že církev i dnes, tak jako tenkrát, potřebuje „apoštoly ochotné obětovat se, ...svědky a mučedníky, jako byl sv. Pavel“.

Pod oltářem v bazilice sv. Pavla Za hradbami se po dvacet staletí zachoval apoštolův hrob. Během posledních vykopávek archeologové objevili mramorový sarkofág a věřící, poutníci i turisté mohou nyní vidět jednu jeho stranu.

ROK SV. PAVLA MŮŽE BYT PŘÍLEŽITOSTÍ K:

- novému objevení postavy apoštola Pavla, jeho činnosti a cest, o kterých se zvláště hovoří ve Skutcích apoštolů, sepsaných sv. Lukášem;
- opětovnému čtení jeho dopisů prvním křesťanským společenstvím;
- připomenutí počátků naší církve;
- prohloubení jeho bohatého učení zaměřeného na „pohany“ a k rozjímání o jeho spiritualitě víry, naděje a lásky;
- uspořádání poutí k jeho hrobu a na místa, která navštívil a založil tam první církevní komunity;
- prohloubení víry a naší úlohy v současné církvi v duchu jeho učení;
- modlitbě a práci ve prospěch jednoty všech křesťanů v jediné církvi, pravém „mystickém těle Kristově“.

DO RŮZNÝCH PROGRAMŮ JE MOŽNÉ ZAŘADIT PŘEDPOKLÁDANÉ AKTIVITY:

PASTORAČNÍ PROGRAM: řádné i mimořádné liturgické oslavy, modlitební setkání, kající pobožnosti.

NABOŽENSKO-KULTURNÍ PROGRAM: čtení a katecheze textů sv. Pavla, konference, rozjímání, teologické reflexe, hudební pořady.

POUTĚ: návštěva míst spojených se sv. Pavlem v Římě a ve světě.

UMĚLECKO-KULTURNÍ PROGRAM: výstavy publikační činnosti paulínek a známek paulínů, koncerty, prezentace paulínek ve světě, vydání zvláštní medaile k miléniu, emise zvláštní známky a mince.

EDIČNÍ PROGRAM: vydání průvodce baziliky

sv. Pavla Za hradbami v různých jazycích, nové vydání Skutků apoštolů a Listů sv. Pavla, spuštění webu www.annopaolino.org, který by byl stále aktualizován, aby bylo možné prožívat vrcholné události v přímém přenosu.

EKUMENICKÝ PROGRAM: všechny programy v průběhu Roku sv. Pavla by měly mít zřetelný ekumenický rozměr: zvat bratry různých křesťanských denominací a spojit se v modlitbě za jednotu všech věřících v Kristově mystickém těle.

Navíc kaple mezi bazilikou sv. Pavla Za hradbami a klášterem bude přeměněna v ekumenickou kapli, která si zachová charakter křesťanské kaple s křtitelnicí, bude sloužit bratřím křesťanům jako místo k modlitbě pro jednotlivé skupiny přijíždějící na pouť k Pavlovu hrobu. Bude zde umístěn oltář s ostatky sv. Timoteje z Antiochie (umučen v roce 311) a dalších méně známých mučedníků ze 4. století. Je dobré připomenout, že křesťe je svátost, která spojuje všechny věřící v Krista, kteří jsou označeni pečeti vykoupění, zatímco mučedníci prvních století svědčí o počáteční jednotě celé církve.

CO TO ZNAMENÁ PRO NAŠI DIECÉZI?

Pohledem do katalogu litoměřické diecéze lze zjistit, že se v naší diecézi nachází 29 kostelů a kaplí zasvěcených sv. Petru a Pavlovi, a také 2 kaple zasvěcené sv. Janu a Pavlovi. Řada poutníků jistě v tomto roce navštíví Řím a jeho slavnou baziliku sv. Pavla Za hradbami, ale někomu se možná podaří navštívit všechny naše diecézní sakrální prostory a získat milosti, které jsou s nimi spojené. Pro přehled tedy uvádíme jejich výčet:

sv. JANA A PAVLA
BOŽÍKOV, KAPLE
PODLEŠÍN, KAPLE

sv. PETRA A PAVLA
BÍLINA, FARNÍ KOSTEL
BEZNO, FARNÍ KOSTEL
BŘEZNO U CHOMUTOVA, FARNÍ KOSTEL
DOKSANY, FILIÁLNÍ KOSTEL
DUBANY, FILIÁLNÍ KOSTEL
FOJTOVICE, KAPLE
HORNÍ PRYSK, FARNÍ KOSTEL
CHCEBUZ, FARNÍ KOSTEL
JENÍKOV, FARNÍ KOSTEL
KŘEMÝŽ, FARNÍ KOSTEL
LEVONICE, KAPLE
LINDAVA, FARNÍ KOSTEL
LUDVÍKOV, FILIÁLNÍ KOSTEL
MĚLNÍK, FARNÍ KOSTEL
MIMOŇ, FARNÍ KOSTEL
OSEK, FARNÍ KOSTEL
PODBOŘANY, FARNÍ KOSTEL
RŮŽOVÁ, FARNÍ KOSTEL
SEMILY, FARNÍ KOSTEL
SOBĚNICE, FILIÁLNÍ KOSTEL
SUTOM, FARNÍ KOSTEL
TANVALD, FARNÍ KOSTEL
ÚSTĚK, FARNÍ KOSTEL
VARNSDORF, FARNÍ KOSTEL
VOLFARTICE, FARNÍ KOSTEL
VOLYNĚ, FILIÁLNÍ KOSTEL
ŽELKOVICE, FILIÁLNÍ KOSTEL
ŽEŽICE, FARNÍ KOSTEL
ŽITENICE, FARNÍ KOSTEL

Jsou jistě také ještě jiná místa, které o sv. Pavlovi vypovídají a jsou pro mnohé „neobjevena“. Pokud čtenáři na něco takového přijdou, budeme rádi za podnětné tipy. Najde se poutník, který navštíví v průběhu roku sv. Pavla všechny naše diecézní kostely zasvěcené sv. Pavlovi? Když ano, budeme rádi, podělí-li se o své zkušenosti ze svého putování.

Lze popřát všem, kteří se vydávají v létě na cesty a pouti, aby je také chránila přímluva Apoštola národů a nabrali mnoho duchovních sil k obnově své i svého okolí. S přáním požehnaného putování

*P. Martin Davídek
spolu s redakcí časopisu Zdislava
(s použitím materiálů TS ČBK)*

APOŠTOL NÁRODŮ

DÍL DRUHÝ

VÝBĚR Z CEST

V minulém čísle jsme se seznámili s osobností sv. Pavla. Dnes otevřeme jednu kapitolu z jeho života jako misionáře. Vynecháme přitom jeho povolání a dokonce i první misijní cestu. Naše zastávka bude až v Athénách, kam Pavel přichází během své druhé misijní cesty. Tato cesta je pro nás důležitá, neboť během ní Apoštol poprvé vstupuje na evropskou půdu. Tehdy, když byl v Troadě, měl sen, kde viděl, jak k němu volá Makedoňan a žádá ho, aby přišel. Prvním evropským městem, kam Pavel vstoupil, byly Filipy. Odtud do Soluně a konečně do našich Athén.

Když na podzim roku 50 přichází Pavel do Athén, zdaleka už nejsou vznešeným hlavním městem Perikla a Feidia. Z těchto dob jim zůstala už jen jakási zář proslulosti, jsou ale stále důležitým intelektuálním střediskem. Snad právě proto Pavla tolik lákají. Přichází sem mnoho cestovatelů a shromažďuje se zde skvělá a bohatá mládež z Trákie, Itálie a Řecka: tady se čte, studuje, diskutuje, pěstuje sport. Pavel tu však zakusí neúspěch, který mu bude nakonec ku prospěchu. Jak to začalo? Jednoduše.

Představme si Pavla, kterak chodí po tamějších ulicích a poslouchá a sleduje filosofický mumraj všech možných filosofů. Všimá si i staveb „sakraálních“ (jinak to ani nešlo, protože Athény jsou jich plné) a nachází jeden malý oltářík, na jehož obětním kameni byl nápis: „Neznámému bohu – Agnosto Theo“. Dnes víme, že takových oltářů bylo v Athénách nebo také v Pergamonu více. I v okolí Athén, na cestě k přístavu Phaleronu, byly podobné nápisy. Podle Jeronýma (In Tit. 1, 12) zněl jeden z těchto nápisů: „Diis Asiae et Europae et Africae, diis ignotis et peregrinis“, což znamená: „Bohům Asie, Evropy a Afriky, neznámým a cizím bohům“. Tím si chtěli Athéňané naklonit přízeň bohů těch, kdo do Athén přijížděli. Naproti tomu Pavel viděl v tomto nápisu možná jakýsi druh agnosticizmu a posoudíme-li to nezaujatě, tak právem. Od Sókrata a orfíků bylo náboženskému poznání Řeků, zvláště pak stoiků, jasnější, že bohové přijímání lidem jsou jen různými představami jednoho Velkého, Neznámého, Bezejmenného. Tohoto velkého dokazoval např. Platón z našeho vnitřního ducha, Aristotelés naopak z vnějšího světa. Pak ale přišla ona slavná Akademie a „Veliký – jediný“ byl opět „zapomenut“. Pavel začal přemýšlet asi

takto: Jestliže Bůh Starého Zákona byl pro pohany bohem bezejmenným a židé jeho jméno zase nikdy nevyslovili, pak v onom nápisu (neznámému bohu) můžeme vyčíst snahu po něčem vyšším, lepším, snad jakési tápání po pravém Bohu. Takové touhy nebyly (a nejsou) ničím neobvyklým ani v jiných náboženstvích, tak např. z doby Mohamedovy se zachovala modlitba jistého Araba: „Bože, kdybych věděl, jak ti mám sloužit, rád bych ti tak sloužil. Žel však, že to nevím“. Pavel nejspíše nevěděl nic o celém zástupu neznámých božstev. V uších mu zněl jen výkřik řeckého světa

Jana Hakenova

po onom, který je: „Deus absconditus“, po skrytém, neznámém Bohu, jako vnímal v Troadě volání Makedoňana.

Po příchodu Pavlovy spolupracovníků Timoteje a Silase se Pavel odvažuje na Agoru (náměstí), kde pilně navazuje náboženské hovory. Avšak jeho řeči připadly většině jako směsice všech možných orientálních nesmyslů, snad proto nazývali Pavla „polní vránou“ nebo „zrnzobem“. Něco však v jejich hlavách přeci zůstalo

a sestavili si nové náboženství: Pavel kázal prý novou božskou dvojici, mužské a ženské božstvo, bůh se jmenuje Ježíš a bohyně Anastasis (tzn. zmrtvýchvstání) (Jan Chrysost. In Acta Ap. hom. 38, 18). Toto nedorozumění však Pavla vyneslo až na Areopag, nejvyšší a nejváženější senát Athén. Snad poprvé tu stojí na naprosto netknuté půdě pohanství. Byl nucen najít nový styčný bod pro svoje kázání, aby nakonec mohl mluvit o Kristu. Před židy se odvolával na Slovo Boží, před pohany se odvolal na dílo Boží v přírodě, před židy na zjevení biblických dějin, před pohany na projevy Boží ve svědomí... (stojí za to přečíst si Pavlovo kázání v Athénách Sk 17, 16–33). Napětí stoupá a Pavel hovoří o onom neznámém bohu, kterého on jim chce přinést, nebo spíše pomoci nalézt. Pokud zůstal Pavel na poli filosofie, poslouchalo ho shromáždění mlčky a pozorně. Možná vzpomínali na to, že něco podobného již četli ve svém božském Platónovi. Jakmile ale začal hovořit o zmrtvýchvstání, sklídil posměch.

Z tohoto nezdaru si Pavel bere ponaučení, které ho přiblíží ještě více ke Kristu: Je třeba mluvit o „celém Kristu“, ne jen o vzkříšení z mrtvých. Z Athén zklamaný (ale ne zoufalý!) odchází do Korintu. I tam mluví o vzkříšení Pána, ale v kontextu celého velikonočního tajemství, které zahrnuje i Ježíšovo utrpení, smrt a oběť za nás za všechny. Tím se odliší od mnoha intelektuálních teorií, kterých po celém pobřeží Středozemního moře bujelo velké množství.

Ano, Pavel od zkušenosti z Athén ještě více káže o Ježíšovi, o Ježíšovi ukřižovaném. Káže Kristův kříž. Pohoršuje? Nevadí. Říkají, že je blázen? Tím lépe. Je konec moudré apologetiky, konec příliš lidských postupů. Kristův kříž není moudrost, ale bláznovství. To je prototyp misionáře každé doby a místa (tedy nyní i v litoměřické diecézi).

„Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží... Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolání, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost.“

Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé.“

(1 Kor 1, 18.22–25)

VINTÍŘOVSKÁ KAPLE

U RADONIC

/okr. Chomutov/

Vintířovská kaple Panny Marie Pomocné po roce 1989 „vstala z mrtvých“. Do té doby byla ruinou. Za přispění státu, obce, peněžních darů od nás a bývalých krajanů z Německa byla kaple obnovena pro kulturní, společenské a církevní účely. V okolí kaple byla pořádána sochařská sympozia za výrazné podpory dnes již nežijícího PaeDr. Vladimíra Valeše. Díky symposiím zdobí přístupové cesty a okolí četná sousoší. V kapli jsou pořádány poutní mše. V roce 2006 zde byla pořádána vojenská mše pro vojáky české mise za jejich zahynulé slovenské kolegy z mise KFOR, kteří se s letadlem zřítily při svém návratu. Minulou sobotu zde byla mše za zemřelou hraběnkou Marii Thurn-Taxis, majitelku vintířovského zámku, která zemřela letos 21. května ve svých 89. letech. Všechny mše celebroidal kadaňský děkan Josef Čermák.

Text a foto: Pavel WOLF, farnost Kadaň

ANTONÍN

z Padovy

Sv. Antonín z Padovy (15. srpna 1195, Lisabon – 16. června 1231, Padova) byl portugalský františkánský mnich, teolog a kazatel. Katolická církev ho prohlásila za svatého.

MLÁDÍ

Narodil se v Lisabonu roku 1195 a křestním jménem se původně jmenoval Ferdinand (port. Fernandez). V patnácti letech vstoupil do řádu augustiniánů v Lisabonu. Tam za ním ale chodili příbuzní a vyrušovali ho ze studií, proto požádal o přeložení do kláštera v Coimbre. Zde získal značné teologické vzdělání. Bylo mu 25 let.

O několik let později zemřelo v Maroku několik františkánů mučednickou smrtí a jejich těla byla převezena do Portugalska. Jejich pohřbu se účastnil i Antonín. Hluboce to na něj zapůsobilo a přál si tyto mučedníky následovat.

Vystoupil z řádu augustiniánů a vstoupil k františkánům v Coimbre. Zde přijal jméno Antonín. Posléze odjel do Afriky působit mezi muslimy. Záhy po příjezdu do Afriky ale onemocněl a několik měsíců se léčil. Musel se vrátit do Evropy.

KLÁŠTER U FORLI

Když se Antonín dal alespoň trochu do pořádku, odebral se do Assisi, aby poznal zakladatele řádu – sv. Františka. Setkal se s ním a prosil jej, aby byl přijat do některého z italských klášterů. Neuspěl, protože ještě nebyl zdravotně zcela v pořádku.

Nakonec byl přece jen vzat. Vstoupil do malého kláštera u Forli, kde tou dobou žili jen čtyři řeholníci. Antonín byl velice pokorný, mlčel o svém původu a vzdělání a konal ty nejhorší práce. Po čase byl poslán do Forli, aby tam přijal kněžské svěcení. Ve Forli se nacházelo mnoho řeholních čekatelů kněžství, františkáni a dominikáni. Před slavnostním jídlem byli vyzváni, aby někdo pronesl duchovní řeč. Nikdo nechtěl, tak začal mluvit Antonín. Nejprve mluvil prostě a nesměle, posléze ale začal mluvit velice výmluvně a se značnou učeností. Všichni žasli. Následně byl vyslán na studia a věnoval se kazatelství.

KAZATEL

Antonín kázal v kostelích, na náměstích a dokonce třeba na plázech. Někdy jej poslouchalo až třicet tisíc lidí. V legendě se vypráví, že v Rimini mu nechtěl nikdo naslouchat, a tu ryby vystrčily hlavy z vody a naslouchaly mu. Všichni obyvatelé Rimini se po tomto zázraku obrátili.

V Padově se stávalo, že si lidé přicházeli zajistit místa v kostele blízko kazatelny již v noci, jen aby Antonína dobře slyšeli. Nikdo na kázání nechodil nákladně oblečen, protože bylo známo, že Antonín to nemá rád.

V Toulouse bylo v tu dobu středisko sektářů a i zde měla Antonínova kázání značnou odezvu. Antonínovi se začalo říkat kladivo na kacíře. Založil několik klášterů a usadil se v Padově. Jednu jej slyšel kázat papež Řehoř IX. a nazval jej „archou Písma svatého“. Po Antonínových kázáních zanechávali zhýralci svého života a káli se, dlužníci byli propouštěni z vězení. Některá z Antonínových kázání se zachovala.

ZÁVĚR ŽIVOTA

Antonínovo zdraví bylo velice chatrné a zcela vyčerpan se roku 1231 usadil v Campo di San Pietro blízko Padovy.

Dne 13. června 1231 zemřel.

Svatořečen byl roku 1232, jedenáct měsíců po své smrti.

LITOMĚŘICKÁ
DIECÉZE
(97,9 FM z Ještědu)
www.proglas.cz

Od pondělí 14. 7. budeme v rámci Čtení na pokračování otvírat knihu Zdeňka Vyhlídala s názvem Jan Sarkander (13 dílů). Svátý J. Sarkander zemřel před 380 lety. Žil v době příkře rozdělené náboženskými vztahy. Má tedy tragickým osudem co říci dnešnímu člověku? Určitě ano. **Papuánský deník** Filipa Breindla uvedeme od začátku srpna.

Hnutí modlitby matek (repríza) si představíme 15. 7. v Kafemlýnku. **Výživě kojících žen a kojenců** (29. 7.) se bude věnovat v magazínu pro maminky. O tom, jak je **důležité s dětmi správně mluvit o intimním vztahu mezi ženou a mužem** se dozvíme 5. 8. V rámci posledního srpnového Kafemlýnku (26. 8.) opakujeme magazín, ve kterém jsme představili časopis Rodinný život. **Pořad pro maminky na mateřské dovolené** naladíte každé úterý v 9.30.

V pravidelné relaci **Všimli jsme si** (pá. 16.00 a so. 11.00) uslyšíte: 25. 7. - rozhovor s koordinátorem farního evangelizačního týmu ve Vranově nad Dyjí P. Markem Dundou a Renatou Tumpachovou, aktivistkou jednoho zajímavého hnutí mladých. **Reportáž ze světového setkání mládeže** (1. 8.) v Sydney připravuje přímý účastník Zdeněk Drštka. **Nakladatelství Krystal** (8. 8.): O ediční práci Bratří kazatelů v Praze se dozvíme v pořadu studia Kristián. **Sovětská okupace a Český rozhlas** (22. 8.) - rozhovor s přímým účastníkem ilegálních přesunů zaměstnanců a nouzového vysílání Českého rozhlasu, bývalým redaktorem Lubošem Holoubkem.

Pro milovníky lidových písní vysíláme každou středu v 16.55 **Folklorní okénko**. Rozhovor se zpěvačkou M. Mitáčkovou-Dvorskou (9. 7.), pořad o zpěvákovi F. Studenkoví (16. 7.), vzpomínka na legendárního primáše S. Volavého (23. 7.), medailon zpěváka Dušana Holého (13. 8.), vzpomínka na Jiřího Pospíšila (20. 8.).

Z regionálních pořadů: V rozhovoru s Mons. ThDr. P. Antonínem Huvarem, papežským prelátem, budeme 10. a 24. 7. hovořit o výchově, zásadách, aktivitách, skautském hnutí, letních táborech a využití volného času. **O táborovém středisku Archa**, jeho zakotvení v pastoračním programu arcidiecéze, o akcích příštího školního roku i o tom, proč přihlásit své dítě na křesťanský tábor se dozvíte 6. 8. ve 22.00.

V cyklu **Dotýkání světa** (14. 7., 22.00) připravujeme: **Sázavský klášter** - provází nás P. F. L. Juchelka, duchovní správce Římskokatolické farnosti a poutního místa sv. Prokopa. O spiritualitě řádu cisterciáků hovoří P. Justin Berka (11. 8.).

Barvínek: Misionáři v městě čaje. Pouť Papežských misijních děl dětí se letos uskutečnila v Jemnici u Moravských Budějovic. Poslechněte si z ní reportáž (15. 7.). **Velehrad a Sydney 2008** (29. 7.) - reportáž ze Světových dnů mládeže 2008 v Sydney a reportáž z česko-slovenského setkání ActIv8 na Velehradě. **100 českých nej** (5. 8.): zajímavá místa a lidi z naší země (Ema Destinová, Ján Jessenius, Karlštejn...)

IN SPIRITU VERITATIS

K 65. narozeninám královéhradeckého biskupa Dominika Duky OP vychází rozsáhlá a hluboká sonda do současného křesťanského myšlení - téměř 800 stran, 42 textů rozdělených do 5 tematických kapitol.

Almanach (neperiodická publikace), který připravila redakce teologické revue Salve, sleduje hlavní oblasti působení a zájmu jubilanta - bibliktiku, teologii a filozofii, dominikánská studia, témata dotýkající se královéhradecké diecéze a nakonec kulturně-společenskou problematiku.

Najdete zde příspěvky našich renomovaných autorů (Jan Heller, František X. a Dagmar Halasovi, Jiří Kuthan, Petr Piřha, Ctirad V. Pospíšil OFM, Albert-Peter Rethmann, Jan Royt, Stanislav Sousedík atd.) a zahraničních hostů (Johannes B. Brantschen OP, Benedict T. Viviano OP, Tomasz Dostatni OP, Benedikt R. Hajas OP, Benoît-Dominique de La Soujeole OP, Mikuláš Lobkowicz atd.).

Je zde v nezvykle velké míře zastoupena i mladá, a dokonce nejmladší generace českých autorů (David Bouma, David Vopřada, Petr Polehla, Petr Štica, Tomáš Chudý, Klára Jelínková, Pavel Jäger atd.) **Obrazový doprovod tvoří unikátní fotografický cyklus ze života dominikánů v Čechách od mladého fotografa Jana Diviše.**

KRYSTAL OP

Adresa pro objednání almanachu
Nakladatelství Krystal OP
Husova 234/8, 110 00 Praha 1
web: <http://krystal.op.cz/>

VÝHODNÁ NABÍDKA LITURGICKÉHO DIÁŘE 2009

Už nyní si můžete objednat velký diář formátu A5, v pevné vazbě decentní barvy tmavě modré nebo tmavě zelené. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz k denní modlitbě církve a k liturgickým textům. Nechybí také úmysly apoštolátu modlitby na začátku každého měsíce. V Roce sv. Pavla přináší diář navíc výběr myšlenek z jeho listů. Diář obsahuje také dostatečný prostor pro adresy a poznámky a lze zde nalézt také mnoho dalších praktických informací.

Odesláním objednávky do 31. srpna 2008 získáte slevu 10 % a k tomu jako dárek knihu *Christophu Schönborna*
Přijmout Ježíše jako Krista.

Objednávky můžete zasílat na adresu: Nakladatelství Paulinky, Petruská 9, 110 00 Praha 1, e-mailem na objednavky@paulinky.cz nebo telefonicky 222 311 206.

Při zaslání účtujeme poštovné.

Karmelitánské nakladatelství

Gabriele Amorth

MARIÁNSKÉ INSPIRACE

S knížkou Mariánské inspirace můžeme po celý měsíc každý den rozjímat o Mariině životě, o tom, jak je skrytě i zjevně přítomna v Písmu svatém a v celém díle vykoupení. Povede nás i k zamyšlení, nakolik čerpáme z příkladu Ježíšovy matky a nakolik je matkou i nám.

Autor knihy, mariolog a známý italský exorcista, z vlastní zkušenosti ví, jak mocně působí jméno Bohorodičky proti útokům zlého ducha.

Brož., 143 str., 149 Kč. Obj. č.: 101279

Bruce Marshall

SMUTEČNÍ SVÍCE PRO PAŘÍŽ

Román Smuteční svíce pro Paříž zachycuje maloměstské prostředí Paříže těsně před její kapitulací v roce 1940. Autorův průzračný a jasný styl, protknutý precizní a jemnou ironií, vtahuje čtenáře do mnohých dramát lidských životů. Najdeme zde

například účetního Bigoua, skrývajícího svou dobrosrdečnost ze strachu, aby nebyl považován za slabocha; jeho vzdorovitou a energickou dceru Odettu; stále nabroušeného Chanuho; zatrpklého zmrzačeného válečného veterána Bacqueroëta; optimistu Latérada a nadšeného revolucionáře Verneuile. Všechny tyto postavy jsou dezorientované, citově vypaté, bezmocně přihlížející pohrbu svého národa.

Váz., 239 str., 249 Kč. Obj. č.: 101268

Prokop Siostrzonek

RANNÍ ZAMYŠLENÍ

Jsmeli-li k sobě upřímní, přiznáme si, že se často probouzíme v podivném vnitřním rozpoložení či v zajetí negativních myšlenek. Z vlastní zkušenosti také víme, že naše ranní postoje - závist, zlost, úzkost, sebelibost, ale i radost, trpělivost, spokojenost a láska - ovlivňují následně naše jednání, vztah k druhým lidem a Bohu. Velmi proto záleží na tom, co uděláme ráno jako první. Staří mniši doporučovali po probuzení nejprve otevřít ústa ke chvále Boží. Věděli dobře proč: vždyť „první zaměstnání, kterým se duch ráno zabývá, zůstává“.

Prokop Siostrzonek píše v Ranních zamyšleních vesele i vážně právě o tom, jak můžeme dobře naplnit všední i sváteční čas, jeden den i celý rok.

Váz., 89 str., 109 Kč. Obj. č.: 101340

Svatý Václave, vévodo
české země, kníže náš,
pros za nás Boha, svatého
Ducha, Kriste eleison.
Ty jsi dědic české země,
rozpomeň se na své plémě.
Nedej zahynouti nám
ni budoucím,
svatý Václave,
Kriste eleison.
Pomoci my tvé žádáme,
smiluj se nad námi,
utěš smutné,
zažeh vše zlé,
svatý Václave,
Kriste eleison.

KOSTEL SVATÉHO VÁCLAVA VE VÝSLUNÍ

Město Výsluní na náhorní krušnohorské planině v nadmořské výšce 750 m děkuje za svůj vznik výskytu rud a jejich dobývání. Byly to hlavně rudy stříbrné, měděné, cínové a olovnaté, které se v okolí Výsluní dobývaly již od 14. století. Po pravé straně silnice do Vejprt stojí na náměstí tři barokní plastiky – sloup Panny Marie, svatý Jan Nepomucký a svatá Anna „Samotřetí“. Po levé straně silnice stojí pomník padlých z roku 1897. Hlavní dominantou Výsluní je kostel sv. Václava. Tento kostel přitahoval pozornost lidí svou výstavností a velikostí i svým nápadným umístěním přímo nad svahem Krušných hor, takže byl viditelný i z dalekého podhůří. Snad i proto vznikla pověst o tom, že kostel byl v obci postaven omylem a měl stát původně v Sonnenbergu ve Vorarlbergu.

První kostel ve Výsluní byl dřevěný, postavený krátce po vzniku obce někdy kolem poloviny 16. století. Dne 27. března 1640 byla obec zapálena Švédy a až na tři chalupy lehla popelem včetně kostela. K postavení druhého kostela došlo deset let po skončení třicetileté války v letech 1658 – 59. Byl z kamene a jílu. Roku 1843 zapálil věž blesk a kostel zcela vyhořel. K získání většího prostoru pro třetí kostel byly na jeho severní straně koupeny a zbourány 2 domy. K výstavbě došlo v letech 1851 – 57. Podle plánu architekta Řivnáče kostel postavil A. Wild z Prahy v pseudorománském slohu. Nová kostelní loď byla dlouhá 35 m a široká 20 m, presbytář měřil 10 × 10 m. Nové vybavení tvořilo pět oltářů – hlavní oltář sv. Václava (s obrazem A. Lhoty), boční oltáře sv. Josefa a navštívení Marie (namaloval A. Weidlich) a boční oltáře sv. Michaela a Početí Marie (od J. Heliga). Dále zde byly nové varhany od varhanáře Predigera z Lichtenbergu, které byly považovány za mistrovské dílo. Zařízení doplňovalo 36 lavic v šesti odděleních. Ve věži se kostel mohl pochlubit třemi zvony, které ulil pražský zvonář Karel Bellman.

V roce 1959 se konala v kostele poslední svatba a křtíny. Poté byl kostel uzavřen a začal se stávat místem zlodějů a vandalů. Některý inventář byl přestěhován do Přísečnice, zbytek byl zničen. Varhany byly shozeny z kůru do loď kostela. V roce 1981 vypukl ve věži kostela požár, který zcela zničil střechu a věž kostela. Osud kostela byl zpečetěn. Zub času, nepříznivé povětrnostní podmínky hor a neustálé ničení od vandalů zapříčinily rychlé chátrání této dřívě tak krásné stavby.

V roce 1997 byla založena nadace s názvem Kostel sv. Václava, která si dala za cíl sehnat dostatek finančních prostředků a tuto krásnou stavbu zachránit. Kostel byl v roce 1998 prohlášen za kulturní památku ČR. V roce 1999 byla díky nadaci zahájena I. etapa oprav kostela, a to zajištění statiky klenby nad hlavní loď. V roce 2000 byla zahájena II. etapa oprav kostela, a to rekonstrukce krovu a věže kostela. Klíčovým sponzorem se staly Lesy ČR, s.p. Hradec Králové, které darovaly nadačnímu fondu cca 250 m³ kulatiny. V současné době je již rekonstrukce věže v konečné fázi. Věž je pokryta měděnou krytinou. Prostor kostela bude sloužit k účelům výstav. Bohoslužby se zde nekonají.

P. Jan Kozár (upravil M. D.)

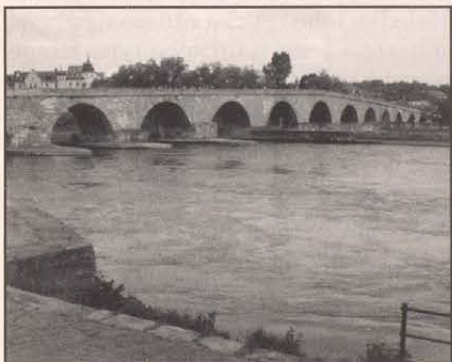

REGENSBURG - májová pouť

Ve dnech 16. - 17. května jsme se s farnostmi trmicického obvodu vydali na májovou pouť k Panně Marii do Nittenau a ke sv. Wolfgangovi do Regensburgu v sousedním Bavorsku.

Vyrazili jsme v pátek v 16.00 hod od trmicického kostela velkým moderním autobusem v počtu 43 lidí. Se dvěma přestávkami na cestě jsme asi ve 21.00 hod dorazili do schoenstattského centra v Nittenau, kde jsme měli dojednaný nocleh. Po ubytování jsme společně slavili ve zdejší mariánské kapli naši první poutní bohoslužbu. Byl zároveň svátek národního patrona sv. Jana Nepomuckého, a tak jsme liturgické modlitby zaměřili kromě Panny Marie též k tomuto světcí.

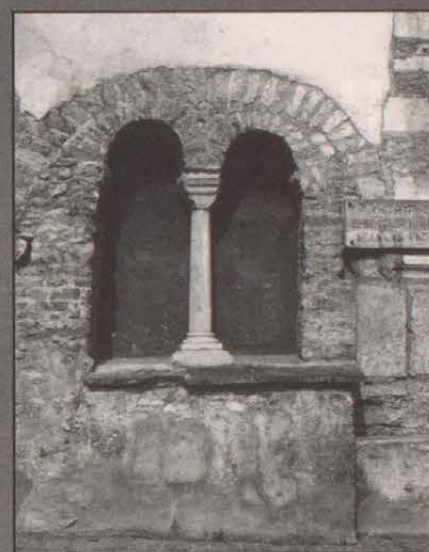
Proslulý středověký kamenný most přes Dunaj - kromě Dómu nejslavnější památka Regensburgu. Most byl budován v letech 1135 - 46 po Kr., měří 336 m a má 16 různě velikých oblouků. Na konci války byl nacisty vyhozen do povětří, aby nemohl sloužit k přesunu spojeneckých vojsk. Po válce byl podle původního projektu rekonstruován. Údajně sloužil jako předloha pro jiné slavné evropské mosty - náš Juditin most, předchůdce Karlova mostu; londýnský most přes Temži; drážďanský most přes Labe; avignonský přes Rhonu.

Zde je na obrázku loď kostela sv. Emmerama, který byl ze své původní románské podoby v 18. stol. barokizován slavnými barokními architekty rodiny Asamů.

Don Juan de Austria (vlevo dole) - slavný regensburšký rodák. Tento geniální vojévůdce se narodil v Regensburgu jako levoboček císaře Karla V. v pol. 16. stol. Jeho matka Kateřina Blombergová byla pouhou měšťankou a tudíž naprosto nepřijatelnou jako matka císařského syna. Juan byl proto nedlouho po narození převezen na španělský královský dvůr, kde byl vychováván. V dospělosti se stal schopným vojenským důstojníkem a proslavil se především důležitým vítězstvím nad muslimskými Turky ve velké námořní bitvě u Lepanta 7. října r. 1571.

Středověký dům (dole) šlechtické regensburšské rodiny, na níž byl v 16. stol. namalován biblický motiv souboje Davida s Goliášem.

Raně středověké pozůstatky biskupské kaple sv. Jiří a sv. Afry v původním kamenném opevnění předchůdce města z římské doby - římského vojenského tábora „Castra Regina“ (r. 179 po Kr. za císaře Marca Aurelia).

Regensburšký dóm - katedrální biskupský chrám sv. Petra. Je to architektonicky nejvýznamnější gotická katedrála v Bavorsku. Je vzácně v jednotném stylu a k tomu na rozdíl od mnohých jiných gotických katedrál je dokončená. Její věže dosahují do výšky 105 m. Byla stavěna od 12. stol. do konce 15. stol. Hlavní portál byl dokončován v 90. letech 15. stol.

NESESMILNÍŠ

(Ex 20,14; Dt 5,18)

NEZCIZOLOZÍŠ

První části šestého přikázání Desatera jsme si uvedli, že „šesté přikázání chrání především manželskou lásku.“ Protože se týká oblasti lásky, která je skutečně výlučně manželská, na rozdíl od jiné lásky jako je např. láska rodičovská, sourozenecká, atd. Tedy toto přikázání chrání manželskou lásku ještě před uzavřením manželství, ale také po uzavření manželství.

K plnému pochopení tohoto přikázání je třeba, abychom se podívali na tuto oblast z hlediska Písma sv., jak k tomu vybízí sám Pán Ježíš, když se dotýká problematiky manželství, říká: „...na počátku tomu tak nebylo...“ (Mt 19, 8; Mk 10, 6). Jestliže jsme se stali křesťany, tedy lidem obnoveným Kristem, je třeba, abychom se vraceli k tomuto prvotnímu Božímu počátku a k jeho plánu s člověkem před hříchem. Neúnavně nás k tomu vedl sv. otec Jan Pavel II.

Před dědičnou vinou, tedy před pádem člověka

Je třeba se stále ptát: „Jak to bylo od počátku?“ (Mt 19, 8) V jakém smyslu je muž a žena Božím obrazem? Musíme si uvědomit, že dvěma klíčovými pojmy jsou – OSOBA A DAR.

Žena byla stvořena pro muže jakožto POMOC JEMU ROVNÁ. Stala se pro něj DAREM OD HOSPODINA. Člověk si uvědomuje, že je obdarovanou bytostí. „Stanou se jedním tělem“ – jde o oboustranný dar, který spočívá nejen v užívání sexu, ale v úplném odevzdání se (fyzickém, psychickém, individuálním i sociálním, a to natrvalo, tedy institucionálně), ale také v úplném přijetí daru druhého. Nahota (Gn 2, 25) je vhodným vyjádřením ničím neomezovaného odevzdání se a protože toto odevzdání se plně odpovídá záměru Stvořitele, není místo pro stud.

Křesťanské manželství má tedy zobrazovat a zpodobňovat společenství božských osob, sdílejících se v Nejsvětější Trojici. Tím je tělo a sex hodnoceno pozitivně.

Po pádu člověka

„Nejzchytralejší... had“ (3, 1) vštěpuje pochybnost vůči Bohu, posiluje podezření... od chvíle, kdy NEVIDÍME SVÉ LIDSTVÍ JAKO DAR OD BOHA, nemůžeme vidět hlubokou orientaci na mravnost, která je do člověka vepsána.

Sex se stal překážkou komunikace, a to skrze žádostivost: nehledá se osoba, ale tělo, a tím je ohrožen dar ve své podstatě, je totiž vynucován, ale jako vynucovaný přestává být darem.

Člověk utíká před člověkem, protože se prožívá jako objekt chtivého zájmu druhého, hrozí mu, že bude využívaným předmětem, nikoliv obdarovávaným protějškem. Stud po pádu ukazuje na zatměnou vazbu osoby s tělem a je ochranou před nebezpečím zneužít tělo jako prostředek.

Vykoupení... těla (Řím 8, 23)

V rozhovoru s farizeji Ježíš nejen konstatuje původní roli těla (Mt 19), ale obnovuje ji.

Přechod od pádu k vykoupení – se ze strany člověka uskutečňuje osvojováním si ctnosti čistoty, která člověka obnovuje jako bytost daru, komunikace. Kdo čistotu pěstuje, získává zkušenost s růstem svobody dávat. Dnes bývá situace opačná: člověk chápe svobodu jako možnost dělat co chce, tím se ovšem vrhá do morální džungle.

ZÁKLADNÍ ZÁSADY KATOLICKÉ SEXUÁLNÍ ETIKY

1. K pravdě člověka jako obrazu k podobě Boha patří komunikace s druhým člověkem, uskutečnitelná různým způsobem, kterou je zobrazován život Nejsvětější Trojice.
2. Obvyklou formou komunikace je kontakt slovem, řečí. Speciální formou komunikace řečí je kontakt řečí těla. Představuje nejen velké obohacení člověka člověkem v různých rovinách lidství, ale je plodný i mimo rámec komunikující dvojice, může zakládat nový život.
3. Totální jednota božských osob žádá cosi obdobného u člověka: má se jednat o darování neomezované (otevřené životu), výlučné (pouze těchto dvou lidí) a trvalé (nerozlučitelné lidským rozhodnutím), navíc sociálně postžitelné příslušnou formou (manželství).
4. Přirozená náklonnost k sexuální aktivitě neodpovídá vždy vydařenému lidství, humánní sexualitě, nýbrž může vést až k ztrátě „lidské tváře“; je tedy žádoucí, ba nutné, aby byla regulována jistými pravidly, které slouží integrování sexuality do osoby.
5. Toto integrování je proces výchovný a sebevýchovný právě tak jako osvojování si sexuality člověkem vůbec. Jiná je psychofyzická a v důsledku toho i etická situace v pubertě, dospělosti či stáří, u muže a ženy, u určitého typu temperamentu i celospolečenské kultury.
6. Pravidla regulující vpravdě lidskou sexualitu vyplývají z principu jednoty lidské osoby, schopné dvojího daru, který z vůle Tvůrce nemá být lidským zásahem rozdělen. Manžel (manželka) se tedy daruje manželce (manželovi) taky jako případný otec (matka) jejího (jeho) budoucího dítěte.
7. Sexuálně-etická patologie probírá všechny formy sexuální aktivity, která nějakým způsobem odporuje plně vydařené humánní sexualitě, jinými slovy která odporuje dvojímu nerozdělenému darování. K lidsky vydařené sexualitě tedy nepatří formy, neumožňující svobodné darování sebe (znásilnění), dar druhé osobě (masturbace), dar života (homosexualita), sociální podchycení (tzv. volná láska).
8. Platí, že eticky významný je nejen čin, ale i dobrovolné myšlenky a žádosti, které na něj připravují.

Normy, které lze z těchto zásad odvodit

1. Přímo chtění (ne tedy pouze připuštěné) pohlavní vzrušení, a to i bez úmyslu dosáhnout plného uspokojení, ať už uvnitř jako ve zcela dobrovolných myšlenkách nebo zevně v úkonech mimo manželství, je vždy zakázané a je hodnoceno jako závažné provinění. (Persona humana, 10)
2. Přímo chtění sexuální vzrušení je v manželství samozřejmě dovolené, má však být nějakým (třebas vzdáleným) způsobem otevřeno dokonalému pohlavnímu styku, který nebrání početi.
3. Láska k bližnímu (aplikovaná na manželství) vyžaduje, aby se k partnerovi přistupovalo správně nejen „technicky“, ale také humánně, se snahou o porozumění pro jeho potřeby, přání, omezené možnosti.
4. Nepřímo chtění pohlavní vzrušení, které jednajícím nezamýšlí, ale připouští tím, že volí jednání, které je s pohlavním vzrušením spojené na způsob vedlejšího účinku, třeba posuzovat podle pravidla o dvojím účinku (zvolené jednání musí být nezávadné a důvod přiměřený). Záleží nejen na důvodu (proč) a povaze (co) jednání, ale taky na typu jednajícího člověka (stáří, vzrušivost).

K terminologii nesprávného sexuálního jednání

Jako porušování čistoty uvádí NK chlípnost (bezuzdné vyžívání se v smyslné rozkoši), masturbaci (viz níže), smilstvo (tělesné spojení svobodného muže se svobodnou ženou, kam je třeba zařadit předmanželský pohlavní styk), pornografii (viz níže), prostituci (prodávání sebe jako předmět pohlavní rozkoše) a znásilnění (násilné vniknutí do sexuální intimity

druhé osoby); zamítavé stanovisko má také vůči homosexuálním úkonům. Jako porušování manželské důstojnosti uvádí cizoložství, mnohoženství, krvesmilstvo a volnou lásku (viz níže).

Proti správnému a krásnému užívání sexuality dle Božího plánu jsou vedle tradičních přestoupení i tyto delikty: pornografie, ukazující třetím osobám skutečné nebo předstírané sexuální úkony, patřící do intimní sféry dvou lidí; motivem je primitivní potěšení a zdroj nedovoleného zisku.

O homosexualitě Katechismus říká, že nevyplývá z pravdivé afektivní a sexuální potřeby doplňovat se. Ani darování nového života nepřichází v úvahu. Je třeba připomenout obecnou mravní zásadu, že sklon k nesprávnému jednání není hříchem; hříchem je pouze vyhovění tomuto sklonu.

Platí také, že normální, průměrný člověk může svou osobnost rozvinout i bez fyzického aktivování své sexuality, pokud je mu např. zvláštními okolnostmi uzavřena cesta k manželství.

Také tzv. volná láska – je to klamný výraz, protože se při ní o opravdové lásce nedá mluvit. Tato praxe představuje vesměs urážku manželství. Odmítnuto je také manželství „na zkoušku“.

Podle Nového katechismu je masturbace úmyslné vzrušení pohlavních orgánů s cílem vyvolat pohlavní rozkoš. Tato aktivita vylučuje sex ve smyslu dvojího dárcovství: druhé osobě a novému životu. Proto je klasifikována jako protipřirozené smilstvo – roste nebezpečí izolace nejen sexuální, ale i celé osoby. Po stránce objektivní je masturbace chápána jako závažné provinění. U stránky subjektivní závažnosti u konkrétních osob je vhodné konzultovat se zpovědníkem. Je třeba se učit vnímat krásu čistoty. Vyhovět si ve všem, co tělo žádá, není ideálem a také je nám nabízena nadpřirozená pomoc.

připravil P. Alois Heger

TURNOV ŠACH

30. 8. 2008 od 9 hodin

TURNAJ V ŠACHU

Orlovna v Jiráskově 126
(šikmo pod kostelem
sv. Mikuláše)

Informace a přihlášky:

608100076

brouk2022@post.cz

Za Orel župu sv. Zdislavy
Mgr. Vít Jůza, župní sekretář.

KNĚŽÍ ZE SPOLEČNOSTI SVATÉHO KŘÍŽE

A
OPUS DEI

nabízí pro diecézní kněze

DUCHOVNÍ CVIČENÍ,

ve Vzdělávacím Centru Palouček,
Bělokozly u Sázavy

od 17. 11. 2008 do 22. 11. 2008

Cena: 3000 Kč.

Kontaktní osoba: R. D. Dr. Anselmo Ulbrich
Tel.: 602 308 619, e-mail: alulbrich@volny.cz

POUŤ do Sněžné u Krásné Lípy

NĚŽNÁ Panna Maria SNĚŽNÁ

PROGRAM POUTI

- 11.00 – poutní mše svatá
- 12.00 – Vulcanus flagrans – Sopka žhnoucí, to jest
Fraška duchovní O obrácení svaté Máří Magdalény
v podání středohorských ochotníků.
– Během slavnosti zazní barokní písničky.
– Poutní koláčky a mírné občerstvení zajištěno

Bližší informace na tel.: 731 459 651 (Dita Haráková)

Neděle 10. srpna 2008

1. března uplynulo rovných 200 let, co se Hocke vrátil ze své oblíbené partičky karet. Ve chvíli, kdy projížděl kočárem po starém hornopolickém mostě, si jej Bůh povolal k sobě. Hocke zemřel krátce po své poslední jízdě na mozkovou příhodu.

Jeho život byl dlouhý a nesmírně zajímavý. P. Hocke se narodil v Jezvém místnímu mlynáři, studoval v České Lípě, v Zahání a Litoměřicích, sloužil jako kaplan v Zákupcech, stal se farářem na Malé Bukovině a nakonec získal místo arciděkana v Horní Polici. Zde byl skutečným „králem“ údolí Ploučnice, zde se z Wenzela Hockeho stal Hockewanzel. Jde o zvláštní výraz zdrobněliny jména, vyjadřující lásku jeho okolí, vnímání člověka laskavého a boдрého. V češtině by se takto spíše ke jménu připojovalo „starý, dobrý...“ Kněz Hocke byl oblíbený mezi obyčejnými lidmi, žil s nimi jejich každodenní život, přicházel za nimi do hospody na máz piva, hrál s nimi karty. Kněžskou službu ale žil poctivě. O tom také svědčí vizitační protokol biskupa Ferdinanda Kindermanna, rytíře ze Schulsteinu. Hockeův přítel a spolužák neshledával žádnou závadu, jak o tom svědčí jeho vizitační zpráva z 13. září 1795:

„V kostele je vzorný pořádek a úzkostlivá čistota. Farní a kostelní knihy jsou vedeny přesně a přehledně, školní mládež je pod vedením ctěného arciděkana vzorně vyučována. Uznání patronátního úřadu, žandovského magistrátu a oblastního soudce svědčí o tom, že infulovaný arciděkan a kněz Wenzel Hocke je člověk znamenitě vyhovující požadavkům svého úřadu. S výjimečnou kněžskou zralostí pracuje ve zbožnosti a vši dobrotě pro pokrok a s láskou pečuje o své farní děti, které jej ctí jako svého horlivého pastýře a otce.“

Ano, byl to skutečně dobrý, zbožný a veselý člověk, který ale mnohdy řekl, co si myslí, i když to nebylo nadřazeným zrovna po chuti. Také měl pochopení pro chudé, jak ukazuje leckterá mezerka v registru desátků. Byl znám i svou pohostinností, která však pro něj byla pramenem neutuchajících peněžních nesnází.

Přestože byl roku 1797 jmenován biskupským vikářem a 1807 dokonce konsistoriálním radou, zůstával obyčejným venkovským farářem. Jeho výroky a žerty, jak je známe, mohly být sebevíc drsné a silné, dokonce s příměsí hrubosti. Nikdy však nebyly urážlivé – byla to boдрá hrubost a jeho kněžskému povolání slušela, vždyť i tehdejší doba si v onom silném, svérázném a sukovitém libovala.

Podle záznamů z roku 1804 hostil Hockewanzel na polické pouti rovné 804 hosty – duchovní i světské, tedy mnohem víc lidí, než bylo volných lůžek. Hosté se

HOCKEWANZEL SE VRACÍ

Jen málokdo ví, že na severu Čech, v údolí řeky Ploučnice, vznikla jedna z nejdéle existujících literárních postav s reálnou předlohou v českých zemích! Postava arciděkana Wenzela Hockeho, lidově nazývaného Hockewanzel, letos po mnoha letech znovu ožije díky vzpomínkovým oslavám v Žandově, Horní Polici, Jezvém a Malé Bukovině. V rámci regionu se jedná o naprosto ojedinělý a výjimečný projekt.

museli spokojit s noclehem v hospodských sálech a stájích, kde i duchovní spali na slámě. Po rozbřesku se opět z noclehárny stávala jídelna nebo chlév – sláma i nocležníci zmizeli a na jejich místo se vrátily stoly a židle či hospodářská zvířata, přičemž nebyla nouze o nejrůznější veselé příhody.

V době pouti mělo každé hospodářství už od časů paní velkovévodkyně povoleno točit pivo. Jestliže se nedostávaly sklenice, podávalo se v šálcích a hrnčících. Každá příhoda se pak snadno rozkřikla od hospody k hospodě, od šenku k šenku. „Už jsi slyšel tu novou o Hockewanzelovi?“ byla nejčastější otázka a čerstvě vyprávění letělo od ucha uchu. Hockewanzelovy enšpígloviny se prostřednictvím desetitisíců poutníků pokaždé roznesly po všech vesnicích v nejbližším okolí, vždy však obohacené o nejrůznější detaily.

„A který z nich je ten Hockewanzel?“ byla nejčastější otázka nových návštěvníků Police. Ukazovali si ho navzájem.

Když Hocke zemřel, na jeho poslední cestě jej vyprovázelo 22 kněží. Příběhy z jeho života však žily nadále. K prvním vyprávěčům mohli patřit mnozí poutníci do barokní svatyně v Horní Polici. Příběhy se tak rozptylovaly do okolní krajiny a znovu se vracely.

Povídky o Hockewanzelovi byly písemně zpracovány až mnoho let po jeho smrti. Prvním vydavatelem příběhů o Hockewanzelovi se stal Anton Nittel v blízkém Varnsdorfu. V roce 1881 vydal „Historiky o Hockewanzelovi“ a během dvou příštích desetiletí vyšlo 14 vydání této knihy! Zájem o další vydání Nittelových příběhů oživil i postavu P. Wenzela Hockeho. Sté výročí Hockeho smrti bylo připomenuto postavením

pomníku s bronzovým reliéfem před zvonicí poutního kostela v Horní Polici. Dalšího oživení příběhů se ujal žandovský rodák, malíř a spisovatel Willy Lang. Povídky přepsal moderním jazykem a poprvé je vydal roku 1938. V roce 1957, již v Německu,

provedl úpravu svého původního textu. Povídky o Hockewanzelovi se v Německu vydávají dodnes!

V Čechách po vysídlení původních obyvatel upadl Hockewanzel do úplného zapomnění. A právě letošní výročí mne inspirovalo k neobvyklé akci. Získal jsem finanční prostředky z Česko-německého fondu budoucnosti, oslovil místní starosty a každoroční letní slavnosti v Žandově, Horní Polici, Jezvém a Malé Bukovině budou jiné – „hockewanzelovské“...

Konečně vychází i v češtině společná kniha o životě Wenzela Hockeho a jeho humorné povídky. Poprvé byla kniha v prodeji na oslavách Vítání léta v Žandově 14. a 15. června. Svými kresbami ji doprovodil známý karikaturista Jan Vobr a dokonale tak vystihl atmosféru úsměvných příběhů. Úvodní historické pojednání od Mgr. Ladislava Smejkal z českolipského muzea doplnil kvalitními fotografiemi Martin Špelda. Na knihu přispěl grantem i Liberecký kraj.

Každou místní slavnost oživí mini-výstava s velkoplošnými panely o životě Hockeho, můžete si zakoupit jedinečnou sadu čtyř barokních hrnků s vyobrazením Hockewanzela a kostelů příslušných obcí, Žandova, Horní Police, Jezvého a Malé Bukoviny. K dostání bude i dobový porcelánový pullitr s podobiznou Hockewanzela. A možná přijede i sám Hockewanzel...

Oslavy nyní budou pokračovat 5. a 6. července v Horní Polici, 9. srpna v Jezvém a skončí 28. září Svato-václavskou poutí v Malé Bukovině. Osobní záštita nad celými oslavami převzal hejtman Libereckého kraje Petr Skokan.

Postava arciděkana Wenzela Hockeho tak znovu spojí obyvatele v údolí Ploučnice a znovu ožije atmosféra rozličných místních postaviček.

Jestliže jsme se rozhodli k oslavám 200. výročí úmrtí polického arciděkana, pak je to zvláště proto, aby se vyzdvihla postava, která místa kolem řeky Ploučnice spojovala. Dnes, kdy zde mnozí místní lidé těžko hledají své kořeny, je připomenutí Hockewanzela také otázkou přijetí svého rodáka, kterého spojovala s dnešními obyvateli jistě láska k místům, kde žijí. Kéž by jméno Hockewanzela znali od letoška i mnozí místní, kterým jeho jméno bylo zatím utajené.

Mgr. Marcel Hrubý

Železnobrodské

ZVONKY

historie

současnost

budoucnost

Od požáru zvonice uplynul již rok. Za tu dobu jsem četl několik článků, ve kterých bylo více dohadů než historických faktů.

Pokud se týká samotné zvonice, ta původně stála v blízkosti kostela, a protože bylo rozhodnuto o přístavbě kostela, která dle chronogramu nad hlavním vchodem proběhla roku 1762, musela být zvonice přemístěna. Tak byla roku 1761 postavena nová zvonice mimo ohrazený areál kostela. Do nové zvonice byly přemístěny i tři zvony, a to největší s nápisem Tento zvon byl ulit ke chvále Boha všemohoucího roku 1497 a dva menší zvony z roku 1513, sv. Jakuba Většího a sv. Tří králů.

V roce 1916 byly C. a K. úřady pro válečné účely rekvírovány dva menší zvony ze zvonice, spolu se dvěma sanktusními (z roku 1722 a po roce 1723), z nichž jeden byl z kostelíku sv. Jana Nepomuckého a umíráček z kostnice u kostela.

O pořízení zvonů po 1. světové válce není ve farní kronice ani zmínka. Podle letopčtu na malém zvonku odlitém firmou Manoušek v Brně roku 1920 byl pořízen sanktusní zvonek, který byl zavěšen ve věžičce kostela a používal se i jako umíráček.

V roce 1938 byly k jakémusi jubileu (z textu na fotografii nelze zjistit k jakému) pořízeny nákladem Dr. Kalfuse, ministra financí a zdejšího rodáka, dva nové zvony laděné do trojzvuku se zvonom z roku 1497. Z nápisu na zvonech jsou patrna jména P. Dostálka a děkana P. Josefa Lúska. Zvony byly odlity firmou Pergner z Českých Budějovic L.P. 1938. V témže roce bylo pořízeno elektrické zvonění, ovládané buď z fary, nebo ze sakristie kostela. Elektrické zvonění bylo zrušeno z příkazu památkářů v 60. letech minulého století.

K další rekvizici zvonů došlo za 2. světové války v polovině března roku 1942. Opět byly rekvírovány dva menší zvony a sanktusní z roku 1920.

Na věčnou paměť mrtvým vlastencům proběhlo v neděli 7. listopadu 1946 slavnostní svěcení zvonů s následujícím pořadem:

- Od 14.30 hod. proběhlo ve farním chrámu Páně kázání J. M. ThDr. Otakara Švece (metropolitního kanovníka od sv. Víta z Prahy) a posvěcení zvonů - básně, zpěvy, průvod na hřbitov.
- Od 16.00 hod. proběhla na hřbitově pietní vzpomínková slavnost, položení věnců, modlitba, básně, zpěvy, smuteční skladby dechové hudby, první hrana mrtvým vlastencům a padlým hrdinům.

Vzpomínková slavnost byla konána pod záštitou ONV a MNV Železný Brod, MNV Horská Kamenice, MNV Smrčí a SOPV Železný Brod. Pamětní zvony byly zavěšeny na kostnici v Železném Brodě, na zvonici v Horské Kamenici a na kapličky v Dlouhém.

Jaká je budoucnost. Zvonici bude rekonstruovat Městský úřad Železný Brod v letošním roce. Dominantní zvon nebude replika, jak je uváděno v několika článcích. Důvod je prostý - replika musí obsahovat jen to, co na zničeném zvonu bylo, nesmí se přidat ani čárka. Proto jsme přistoupili na řešení budoucího trojzvuku podle návrhu zvonáře Petra Rudolfa Manouška. Největší zvon pořídí Římskokatolická farnost Železný Brod. Váha zvonu je 460 kg, název zvonu: sv. Jakub Větší. Zvon ponese reliéf sochy sv. Jakuba z hlavního oltáře farního chrámu, spolu s nápisem: Na památku zvonu z roku 1497 zničeného požárem 13. 5. 2007. Pořízeno z darů dobrodinců. Železný Brod A. D. 2008.

Podle podepsané smlouvy se Zvonařstvem Manoušek je termín dodání nového zvonu do 30. 9. 2008. Zvon bude prozatímně umístěn v kostele, aby si jej všichni, kteří na jeho pořízení přispěli, mohli prohlédnout před jeho zavěšením do rekonstruované zvonice.

Podle slov pana starosty Mgr. Václava Horáčka by měly být pořízeny ještě dva menší zvony, a to o váze 260 kg a 170 kg, které budou laděny do trojzvuku.

Při této příležitosti bych chtěl poděkovat všem dárcům, kteří jakoukoliv částkou přispěli nebo ještě přispějí na pořízení tohoto nového zvonu. Zvláštní poděkování si zaslouží manželé Vetlých, kteří se starají o pokladničku umístěnou v jejich obchodě.

A nejen to, vždy vybranou částku z pokladničky zaokrouhlí směrem nahoru a za dobu, po kterou u nich pokladnička je, to jistě činí nezanedbatelnou částku. Ke dni 21. 4. 2008 bylo u Vetlých vybráno 65 300 Kč. Všem dárcům upřímně Zaplať Pán Bůh.

Vladimír Hlubůček

P. Miroslav Matenko MS - duchovní správce farnosti

Pokud chcete přispět Železnobrodským, potřebují dovybrat na DPH a na montáž zvonů.

Příspěvky nebo lépe řečeno dary je možno zaslat na farní úřad.

Dvojitá slavnost na Horním Maxově

V neděli 1. 6. 2008 po svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova se na Horním Maxově konala dvojitá slavnost.

Zdejší kostel je Božskému Srdci zasvěcen. Byl postaven r. 1910 jako tzv. „jubilejní kostel císaře Františka Josefa“. Místní obec byla totiž tak chudá, že si nemohla dovolit vlastní kostel postavit. Ale vzhledem k 50. výročí vlády císaře Vídeň uvolňovala velké částky pro stavby kostelů a ty byly proto nazvány „jubilejními“.

Od postavení kostel víceméně chátral. Především po 2. světové válce, po odsunu původního, německy mluvícího obyvatelstva, byl bez větší údržby.

Tak jako v mnoha jiných sudetských kostelích se stav snažili zachránit obětaví kněží. V 70. letech min. století to byl P. František Jedlička, smržovský administrátor. Opravil část střechy a kostel se tak nestal zříceninou.

Obětavou péčí řeholních sester z vedlejšího Ústavu sociální péče byl stále funkční.

Na konci 90. let hrozil zříčením strop, věž a rozpadající se okna.

Zvláštním Božím řízením se podařilo během posledních 8 let získat několik milionů korun od obětavých dárců.

Proto jsme letos mohli generální opravu zakončit i posvěcením 4 nových zvonů. Největší váží 4 tuny.

Zvony požehnal Mons. Karel Havelka, gen. vikář litom. diecéze. V homilii vyslovil na adresu zvonů několik krásných přání: aby nemusely ohlašovat válku a neštěstí, aby nebyly sebrány na zbrojní účely jako jejich předchůdci během dvou světových válek.

Při této slavnosti koncebrovali kromě místních i kněží jiných diecézí. Např. P. Bohumil Kolář, kanovník metropolitní kapituly v Praze nebo P. Václav Hušek, emeritní vikář hradecké diecéze.

Naprostou zvláštností slavnosti bylo požehnání jednoho ze zvonů, nesoucí jméno Služebnice Boží Marie Wardové. Tato zakladatelka kongregace sester „Anglických panen“, nyní Kongregation Jesu, má k Maxovu významný vztah.

V r. 1963 bylo totiž do Horního Maxova internováno několik desítek sester této společnosti. Sloužily zde jako personál ústavu pro mentálně postižené chlapce. Dodnes zde působí malá komunita těchto řeholnic. Z vděčnosti tento zvon jejich kongregace sponsorovala.

Bohatý kulturní program odpoledne celou slavnost završil.

Zvony budou v presbytáři maxovského kostela vystaveny až do konce srpna. Poté budou poměrně náročnou technikou vyzviženy a zavěšeny do věže, kde se po 67 letech znovu rozezní.

Proto neváhejte a přijďte si zvony prohlédnout. Horní Maxov je mezi Jabloncem n. N. a Tanvaldem v malebném koutu Jizerských hor.

Mše sv. je zde pravidelně každou neděli v 15 hodin odpoledne. Pokud navštívíte kostel v jiném čase, řeholní sestry vám kostel jistě otevřou.

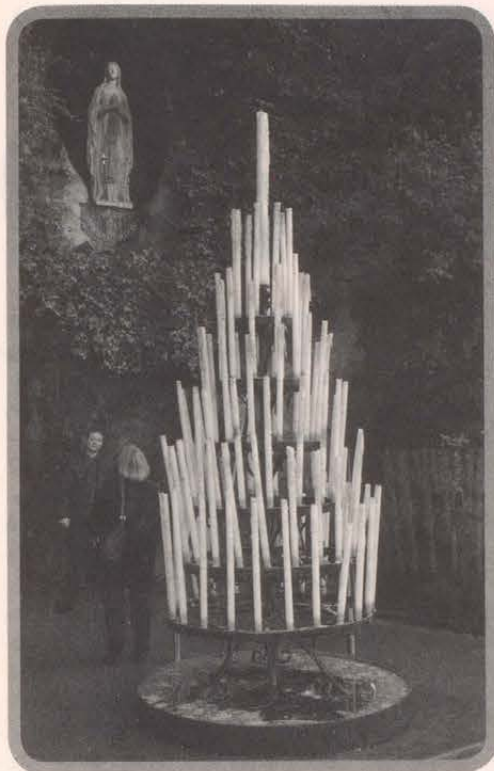
Iva Podzinková,
Smržovka

Církev chce na opravy patnácti kostelů získat peníze z Evropy

Římskokatolická církev chce na opravy svých patnácti kostelů na Žatecku, Lounsku a Podbořansku získat peníze z Evropské unie. Jsou mezi nimi značně zdevastované kostely v Hořeticích, Siremi nebo Nečemicích, ale i poměrně zachovalé, jako třeba v Hřivčicích, Domoušicích, Pnětlukách, Liběšicích, Libořicích, Dobřířanech nebo Želči.

„Náklady na jejich opravu se vyšplhají na desítky milionů korun. Chceme požádat o peníze z dotací programů Evropské unie. V současné době připravujeme projektové dokumentace k žádostem o stavební povolení,“ sdělil včera otec Vilém Marek Štěpán z fary v Liběšicích, která kostely spravuje. Mezi kostely, na jejichž opravu chce církev získat peníze z Evropské unie, je i Sireň na Podbořansku. Před rokem tam byl při návštěvě ministra kultury představen projekt, který si klade za cíl obnovu nejen kostela, ale i sýpky a hospodářské budovy na návsi. Vesnička Sireň se má podle autorů projektu stát novým turisticky atraktivním místem v ČR inspirovaným významným česko-německým spisovatelem Franzem Kafkou. „Projekt určitě neusnul. Obnova Sireňmi se připravuje ve dvou rovinách. Jednak bychom chtěli na rekonstrukci kostela získat peníze z Evropské unie, k tomu sháníme také peníze na vytvoření skleněných plastik, které by v kostele měly být. Jejich vytvoření bude trvat několik let. Bylo by ideální, kdyby se jejich realizaci podařilo časově sladit s vlastní rekonstrukcí kostela,“ sdělil otec Vilém. Projekt centra Franze Kafky v Sireňmi si klade za cíl rekonstrukci a následně využití tří zdevastovaných památek. „Úvnitř zchátralého kostela by měly být obří skleněné plastiky doprovázené hudebně dramatickou prezentací,“ vysvětlil Jaromír Hník, jeden z autorů projektu. Z nedaleké hospodářské budovy má vzniknout informační centrum o kraji a jeho historii s restaurací. Třetí objekt, sýpka nad vesnicí, která inspirovala Kafku k napsání jeho nejznámějšího románu Zámek, se má přeměnit v muzeum jeho díla. „Prostor sýpky vtáhne návštěvníky do atmosféry Kafkova díla,“ dodal Hník. Autoři projektu počítají s tím, že by do Sireňmi za Kafkou ročně přijelo až padesát tisíc turistů. Náklady na realizaci projektu se odhadují na zhruba 40 milionů korun.

PETR KINŠT

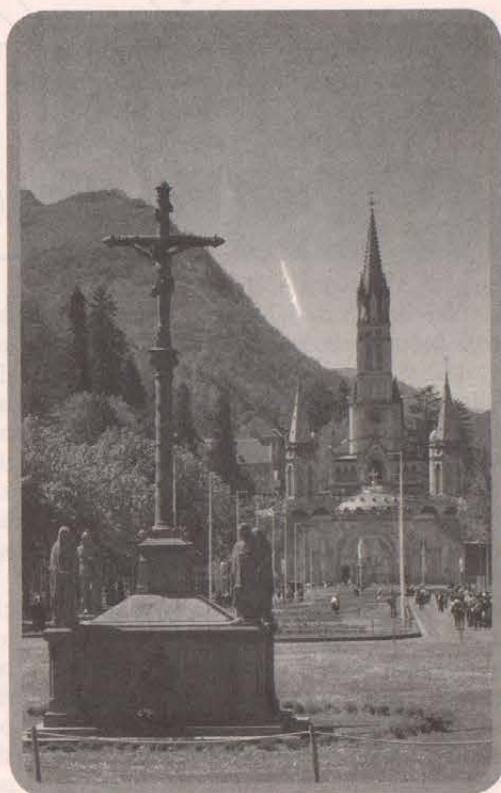
Na samém konci dubna vyrazili farníci z Frýdlantu a okolí pod vedením otce Audyho na velmi náročnou a dá se říci i dobrodružnou pouť do Francie a Španělska. Trasa putování vedla přes Lurdy, Santiago de Compostela a La Salette. Jeli jsme vzdát hold Matce Boží a patronovi všech poutníků apoštolu Jakobovi staršímu na jedno z nejstarších poutních míst v Evropě. Ve středověku o něm říkali, že je na konci světa a musím se přiznat, že mně to také napadlo po té ujeté dále. Přes počáteční obavy, které jistě zakusí každý, když jede do neznáma, vše dopadlo dobře a pouť se stávala každým zdolaným kilometrem krásnější. Matka Boží i apoštol Jakub stáli neustále při nás a atmosféra i nálada mezi poutníky byla velice přátelská. Zažili jsme spolu nespočet pěkných chvil a pohoda trvala od začátku do konce naší cesty.

Popisovat vznešenost a ducha

poutních míst by zabralo nemálo místa a nejlépe je to vidět a zažít jak se říká na vlastní kůži. I prožité duchovní zážitky a milosti nám seslané nejlépe zakusí účastníci poutě. Vyprávět o nich je těžké, někdy by se pro posluchače mohly zdát až neskutečné, ale v tom, kdo něco takového prožil, jenom při vzpomínce na ně vyvolávají neskutečný pocit radosti a vděku. Na poutích si člověk uvědomuje, jak je Bůh blízko. Je odproštěn od každodenních starostí a může se soustředit jen na setkání s ním. „V praxi“ kolikrát zažijeme slova z evangelia, zakusíme, jak mocná a láskyplná je naše Matka. Až to zabolí, jak pro ni málo děláme. Přitom stačí se na chvíli zastavit, modlit, žasnout a děkovat.

A proto děkuji z celého srdce za sebe, za všechny a za všechno. Můj dík patří i otci Audymu za jeho vedení a trpělivost s námi a všem zúčastněným farníkům, že nás mezi sebe přijali a byli tak skvělí.

— E. Smolná, foto M. Smolný

POUŤ do FRANCIE a ŠPANĚL

KŘÍŽOVÁ CESTA NA TRNIŠTI

V Jablonci nad Nisou a okolí byla a je dosud řada poutních míst. Kromě vzdálenějších Hejnic jsou to Ruprechtice u Liberce, kde je poutní kostel Neposkvrněné Panny Marie u Obrázku nebo kostel sv. Josefa s osmadvaceti Svatými schody v Krásné (dříve Rumburk-Jistebsko). Nejbližší je však křížová cesta s kapličkami na Trništi v Hraničné u Janova nad Nisou. Nyní sem putují většinou němečtí rodáci, když tu jsou na návštěvě svých rodičů, a také řada zdejších věřících, o čemž svědčí to, že tu jsou často pokládány čerstvé květiny a rozsvícené svíčky.

Jak vlastně toto poutní místo vzniklo? V Hraničné žil hluboce věřící pan Christian Hirschmann, který trpěl očním onemocněním, které pokračovalo až k úplnému oslepnutí. Lékařská péče

k zlepšení zraku nevedla. Jednou v noci se mu zdál sen, že na určitém místě nedaleko skály Trniště se nachází malý pramen, které obsahuje hojivou vodu, která ho uzdraví. Jakmile se ráno probudil, šel tento pramen hledat a skutečně jej našel. Když si pak několikrát touto vodou oči umyl, sen se mu vyplnil a jeho oči se zcela uzdravily.

Jako poděkování za tuto událost nechal se souhlasem majitele pozemku vytesat ve velké skále prohlubeň a umístil sem sošku Panny Marie. Sdělení o hojící síle vody se rychle rozšířilo, a tak sem putovalo stále více nemocných. Mnozí si sem šli pro vodu se džbánky. Mnoho nemocných se skutečně uzdravilo. Také zdraví lidé sem začali chodit si mýt oči hojivou vodou. V Hraničné pak byla založena společnost, která toto důstojné milosrdné místo zvelebovala. Několik občanů Hraničné pak bezplatně vytesalo kamenné sloupy, na které pak bylo umístěno 14 obrazů křížové cesty umučení Ježíše Krista. To se stalo v roce 1878. Kolem roku 1903 těžce onemocněla dcera skláře Antonína Preusslera z Bedřichova, které lékaři nedávali žádnou naději na uzdravení. Protože se stal zázrak a dívka se uzdravila, nechala rodina pana Preusslera postavit na konci křížové cesty jako poděkování Matce Boží kapličku se sochou Panny Marie, čímž se toto poutní místo ještě více proslavilo. V témže roce toto poutní místo vysvětil pan farář Wilhelm Rössle.

Protože se putovalo stále více poutníků, byla zde postavena panem Jantschem menší chata. V roce 1913 pak majitel pan Jantsch nechal postavit chatu podstatně větší, ke které v roce 1929 přistavěl věž. Po roce 1945 věž spadla a z chaty se stala známá Hašlerova chata, která byla před několika lety zbourána a byl zde postaven luxusní hotel Murano.

Za bývalého režimu byla křížová cesta a i kapličky s Pannou Marií zdevastovány. V roce 1996 však došlo k výrazné změně. Na sloupy křížové cesty byly umístěny nové keramické obrazy utrpení Ježíše Krista od autora Reinholda Hüttmanna. Na kapličce od dárce pana Preusslera byl umístěn obraz malířky Libuše Rýdlové malovaný na plechové desce. Soška Panny Marie u pramene hojivé vody je zřejmě původní. Opraveny byly i lavičky a na začátku křížové cesty byla postavena informační tabule ve třech jazycích

(čeština, polština, němčina), bohužel je již částečně poškozena. Starousedlíci toto poutní místo, kam dříve putovaly tisíce věřících ročně nejen z Jablonce a Liberce, znají, a bylo by dobré, kdyby se tam někdy vypravilo i společenství mládeže. Je možno přijet autem (směrovky k hotelu Murano) nebo pěšky po značených cestách z Janova nebo z Bedřichova (asi 3 km bohužel do kopce).

Pro květiny je tam dostatek prázdných skleniček. Je tam také hrníček k napití horské hojivé vody, z hygienických důvodů je lépe mít vlastní hrníček nebo kelímek. Občerstvení je možné v hotelu Murano, jsou tam však vysoké ceny.

Lze si jen přát, že toto poutní místo bude zachováno i pro budoucí generace.

Ing. Karel Vogt, Jablonec nad Nisou

V BAVORSKÉM NÁRODNÍM PARKU

se uprostřed překrásné přírody koná mezinárodní dětský tábor pro děti ve věku 11 až 15 let, a to ve dnech 4. až 13. srpna.

Bližší je možno si k tomu prohlédnout stránky www.wildniscamp.de. Dosud je volno pro 3 děti.

Účastnický poplatek je 70 Eur + doprava + pojištění. Hledáme také instruktora pro tyto děti. Zájemci necht' volají Richardu Nagelovi: 737 276 857 či mejlují: r.nagel@npcs.cz.

ŠKOLA NATIVITY V DĚČÍNĚ

Křešičích má dosud volná místa. Přijímá šestáky na 2. stupeň ZŠ. Zaručuje individuální přístup v malotřídkách a je dosažitelná i pro soc. slabé rodiny.

Informace podá Josef Horehled: 731 406 332.

Karel Stein

KONCERT JIŘÍHO ZMOŽKA

Bylo velmi pěkné sobotní odpoledne a já se nechala zlákat na koncert Jiřího Zmožka do kostela v Chříbské.

Dříve než ale koncert začal, byla mše svatá, kterou sloužil p. Baláž. Už při ní zazpíval p. Zmožek - no a o to víc jsem se pak už těšila na jeho koncert. Když jsem slyšela jeho písně při mši svaté, cítila jsem, že je moc dobře, že jsem tam. To co nám pan Zmožek se svou skupinou předvedl bylo moc krásné. Bylo vidět, že zpívali s velkou chutí a rádi. Člověk pookřál na těle i na duši a to publikum v kostele bylo opravdu fantastické. Všichni odcházeli po koncertě velmi spokojení, což bylo jistě i záměrem pořadatelů. Všem, kteří se podíleli na organizaci, patří velký dík.

Velkou část měli na starost manželé Šafránkovi, kterým patří ten největší dík. Moc mě mrzí, že takovéto akce nejsou prezentovány na internetu naší diecéze a že se o ní musí člověk dovědět jen z doslechu. To si myslím, že je velká škoda jak pro pořadatele, ale i pro nás ostatní. I když na tohle byl kostel úplně plný. Doufám, že se zase někdy s p. Zmožkem setkám na koncertě v naší diecézi, protože to opravdu bylo moc krásné a taky ho doporučuji všem, kdo uvažují něco podobného ve své farnosti uspořádat.

Lída Šumová - Benešov nad Ploučnicí

MUDR. JAN PUR

OTČENÁŠ

Díl třetí

a jeho kořeny

Přijď tvé království:

I tato slova nalézáme v modlitbě kádiš. V ní se praví: Kéž upevní svou vládu za vašeho života a za vašich dnů, a za časů domu Izraele. Zde je zřejmé, že se jedná o království, jež nemá být ustanoveno v nějaké metahistorické říši, ale v historii současné. Království Boží se má uskutečnit na tomto světě, a ne toliko na onom.

Když se Ježíš dovolává Božího království, má na mysli svět lidských rozměrů, v němž by lidé mohli žít v dělném pokoji jako bratři a sestry. Hovoří o Božím království jako o něčem, co již ve světě působí.

Ta skutečnost v jistém smyslu začala jeho příchodem. Jeho příchodem hodina udeřila (Lk 17, 20–21). Když se ho farizeové zeptali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Boží království nepřichází tak, že by se dalo pozorovat.“ Ani se nedá říci: „Hle tady je!“ nebo „Tam je!“ Neboť Boží království je mezi vámi.

I když nemůže být vyzporováno, vyžaduje od nás radikální změnu – konverzi srdce. Pak ti, kteří mají oči k vidění a uši k slyšení, se stávají obyvateli tohoto království.

Staň se tvá vůle:

Obdobný obraz je Mak 3, 59–60), kde se praví: „Je lépe zemřít v boji, než se dívat na neštěstí našeho lidu a svatyně. Ale ať se stane vůle nebes!“ Stejný postoj (odevzdání se do vůle Boží) vyjadřuje modlitba, kterou Židé vyslovují, když cítí, že se blíží smrt. Ta zní:

„Vyznávám před tebou, Hospodine, Bože můj a Bože mých otců, že jak mé uzdravení, tak i má smrt jsou v tvých rukou. Buď vůle tvá mě uzdravit úplným uzdravením, avšak jestliže je má smrt tebou již pevně určena, přijmu ji v lásce z tvých rukou. Ať je má smrt usmířením se všemi hříchy, přestoupeními a poklesky, kterými jsem vinen před tebou.“

Několikrát jsem ji použil při doprovázení nemocných a vždy pro svůj realismus byla přijata s velkým zadostiučiněním a ulehčením. V této prosbě – „staň se tvá vůle“ si uvědomujeme, že Boží vůle nemůže být nikdy

oddělena od Boží lásky. Je to vlastně způsob, kterým Boží láska na sebe bere od věků konkrétní podobu v různých obdobích našich lidských životů. Je to vůle našeho Otce, „aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy“ (Tim 2, 4).

Náš denní chléb dej nám dnes...

Předmětem předchozích prosb byl Bůh, tato a následující se týkají lidských potřeb. Zde musím uvést důležitou poznámku. V hebrejštině se slovo „chléb“ týká všeho, co je nezbytné k životu: potrava, oblečení, přístřeší. Bible nás ujišťuje, že ačkoliv lidské bytosti musí pracovat, aby si vydobily „v potu tváře chléb“ (Gen 3, 17–19) nakonec se jim ho dostává od Boha, který „veškerému tvorstvu dává pokrm a jeho milosrdenství je věčné.“

Žádost o chléb tvoří část 9. požehnání tefily. Tefila je podstatné jméno vyjadřující proces sebezpozování, sebezpoznávání (překládá se slovem modlitba), což se chápe jako výraz vztahu k Bohu a Tóře.

Její prostřednictvím duše odkrývá svou identitu, zbavuje se špinavých nánosů a klamných představ, které působí odcizení. Je přísnou zkouškou svědomí, jež člověka očisťuje a přispívá k jeho obnově. Říká se o ní, že tefila je silnější než zbraně – jedná se o vědomí snů a odpovědnosti, kterou poskytuje Thóra. Slovo tefila je odvozeno od slovesného kořene palel, což znamená soudit, zkoumat, v reflexní formě nazývané hitpalel – což je sloveso znamenající dát se soudit, podrobit se kritice, provádět sebeanalýzu.

Jak jsem řekl, žádost o chléb tvoří část 9. požehnání tefily, kde se říká: „Požehnej nám Hospodine, Bože náš, úrodu tohoto roku a všechny druhy jeho sklizně k našemu dobru. Dej (rosu a déšť) k požehnání nad povrchem země a nasyť nás svou dobrotou. Uděl požehnání, hojnost a úspěch veškerému dílu našich rukou a požehnej naši roční úrodu jako ostatní dobré roční úrody. Požehnaný jsi, Hospodine, jenž zehná roční úrody.“

Někteří komentátoři viděli v tomto požehnání narážku na manu v poušti.

Někteří církevní otcové v „denním chlebu“ Otčenáše narážku na eucharistii. Jak vidíme, Otčenáš je svázán s kontextem židovské liturgie nejen textově, ale i hermeneuticky.

Porozumění této části modlitby se komplikuje tím, že obsahuje slovo, u kterého neznáme přesný význam – jde o řecký termín ton epiousion – (epiousions) – je to jediné místo NZ, kde se vyskytuje.

Mezi badateli existují dva základní výklady.

1. je běžnější – denní chléb – to je takový, který potřebujeme dnes.
2. Chléb zítřejší, chléb budoucnosti – co by pak ale prosba znamenala?

Ježíš přece řekl: Nedělejte si starost o zítřek (Mt 6, 34) – z toho důvodu k ní zastánci přidávají duchovní vysvětlení. „Chléb budoucnosti“ – je chlebem světa, který přijde, chléb Božího království, chléb zaslíbené země. V tomto případě by tato prosba byla prostě dalším typem prosby za příchod Božího království.

Pokud jde o narážku na manu, Izraelci měli sbírat tolik many „kolik každý k jídlu potřeboval (Ex 16, 21), protože co zbylo, zčervivělo a páchlo“ (Ex 16, 20).

Tak i chléb, který žádáme od Boha, má nám postačovat na každý den a má nás zbavit starosti o budoucnost, abychom se vyvarovali křečkování nebo hamonění. Stejně pojetí se objevuje v knize (Př 30, 8) „nedávej mi chudobu ani bohatství! Opatřuj mě chlebem mé spotřeby!“ (ekum. Gustav Sichra).

A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám:

Pojem odpuštění se objevuje v 6. požehnání tefily – zde se říká:

„Odpusť nám, Otče náš, neboť jsme zhřešili, promiň nám, Králi náš, neboť jsme poklesli, neboť ty promíjíš a odpouštíš. Požehnaný jsi, Hospodine, jenž je milosrdný a hojně odpouští.“

Výraz: „jako my odpouštíme našim viníkům“ má původ v synagoze a ve SZ. Objevuje se v liturgii Jom kipuru (Dni smíření a v Sir 28, 2): „Odpusť svému bližnímu, pokud ti ukřivdil. Až ty budeš jednou prosit, budou i tobě hříchy odpuštěny.“

Většina rabínů také učí tuto poučku: Jestliže ty odpouštíš bližnímu, jediný odpustí tobě; ale jestliže bližnímu neodpouštíš, nikdo se nad tebou nesmiluje.

Kipur – je odvozeno od slovesa kepar = usmířit. Vymazání hříchu a očistění je Božím darem, který tak obnovuje slib daný při stvoření a slib smlouvy, že nebude brát zřetel na projev nevěrnosti svého lidu. Odpuštění vybízí svědomí člověka k volbě.

znamená ActIv8 povzbudit

Jsi srdečně zván(a) na:

**SETKÁNÍ
ČESKÉ, SLOVENSKÉ,
POLSKÉ A MAĎARSKÉ
MLÁDEŽE NA VELEHRADĚ**

18. – 20. 7. 2008

<http://activ8.signaly.cz/0803/registrace>

PŘÍPRAVNÝ ŠTÁB

V pondělí 16. června se čeští a slovenští pořadatelé radili o přípravě **Setkání české a slovenské mládeže ActIv8** (čti ektivejt), které proběhne ve dnech 18.–20. 7. 2008 na Velehradě. Setkání se připravuje s podporou Vyšegrádské čtyřky, zúčastní se ho i delegace z Polska a Maďarska. Očekává se až 10 000 mladých lidí, kteří se na Velehradě sjedou už v průběhu 17. července. Zváni jsou všichni mladí lidé od 15 let.

Přípravný 40členný česko-slovenský štáb (ve spolupráci s 500 dobrovolníky) musí pro všechny účastníky velehradského setkání zajistit například stravování (dovoz teplého oběda) a zdravotní péči. Vedle zkušených lékařů a sester pomohou i studenti lékařských fakult. Štáb řeší také záležitosti týkající se zajištění všech prostranství – pro nocování ve stanech, pro společná setkání u hlavního pódia vedle baziliky, pro pracovní workshopy nebo křížové cesty. Ujasněny byly také záležitosti kolem výstavby technického a sociálního zázemí, včetně dodávky elektrické energie. Důležité pro štáb a zejména pak pro účastníky budou informační stánky a dobrovolníci zajišťující pořádek v průběhu celého setkání. Na přesném programu setkání, který zahrnuje například benefiční koncert pro Ukrajinu, slavné mše svaté, křížové cesty nebo diskusní skupiny, se průběžně stále pracuje. Každý mladý člověk, který by chtěl s organizací setkání pomoci jako dobrovolník, bude vítán. Podrobnější informace najde na www.activ8.cz.

Ve stejném termínu jako na Velehradě se koná 23. Světový den mládeže v australském Sydney (15.–20. 7. 2008), kam pojedou 220 účastníků z ČR. Obě setkání budou propojená mimo jiné přímým přenosem sobotní vigilie, který bude vysílat také Česká televize. Setkání na Velehradě je proto určitou alternativou pro všechny, kteří do Austrálie jet nemohou, ale rádi by prožili podobnou zkušenost.

Kateřina Regendová

SONIC FLOOD (USA) NA VELEHRADĚ

Ve dnech od 18.–20. července 2008 se na Velehradě uskuteční **Setkání české a slovenské mládeže ActIv8**. Součástí jeho programu bude také benefiční koncert pro Ukrajinu. Odehraje se v pátek 18. července ve večerních hodinách. Hlavním interpretem koncertu bude americká pop-rocková skupina Sonic Flood. Jejimi předskokany pak vynikající slovenská skupina Tretí Deň.

Kdo jsou Sonic Flood?

Jan ve Zjevení 19,6 popisuje veškeré stvoření, každou bytost, která kdy žila, každého anděla, celé stvoření nebe a země, jak všichni chválí Boha zpěvem jako „hukot množství vod a dunění hromů“. A právě touha přinášet takový zvuk z nebe na zem vedla Aarona Blantona, Jeffa Deya, Jasona Halberta, Ricka Heila a Dwayna Larringa k založení pop-rockové skupiny na pomezí praise a worship s názvem SONIC FLOOD.

Pět hudebníků z Nashvillu v Tennessee vystupovalo původně s různými skupinami. Po několika letech setkávání na koncertech a festivalech se rozhodli dát dohromady. Na konci devadesátých let 20. století založili skupinu, která má za cíl „tvorit hudbu, která přivede posluchače k Boží přítomnosti“. Po svém debutu v roce 1999 vydali několik dalších alb a hudební DVD. Počet prodaných alb (cca 500 000 na jednu desku), úspěchy v křesťanských hitparádách a získání několika cen dává tomuto hudebnímu seskupení velkou naději nejen k prosazení se na světové scéně, ale také k předávání Ježíšova poselství. „Věříme, že prostřednictvím našich svědectví mnoho křesťanů i nevěřících padne na kolena před Svatým Bohem a zažije něco, co změní jejich životy pro věčnost,“ říká kytarista Larring.

Aneta Hrabovská

SLAVNOSTNÍ SVĚCENÍ KOSTELA

spojené s oslavou

150. VÝROČÍ TRVÁNÍ FARNOSTI

Téměř v polovině cesty mezi Českou Kamenicí a Benešovem nad Ploučnicí leží malá farnost Horní Habartice. Letos uplyne celých 150 let od jejího založení. Tamní farní kostel zasvěcený sv. Janu Křtiteli, zvnějšku spíše větší kapli, lze při průjezdu obcí lehce přehlédnout. Nestojí totiž při hlavní cestě, a i když jej předkové postavili na návrší v obci, zakrývají jej domy stojící před ním. Jeho historie nesahá sice do dávné minulosti, ale je neméně zajímavá.

Zdejší kostelík vznikl jako přirozené vyústění zbožnosti místních obyvatel. Prvním počinem bylo pořízené dřevěné (dodnes existující a nově obnovené) 1,2 m vysoké sochy „spoutaného Spasitele“, jak jej němečtí obyvatelé nazývali „gefesselter Heiland“, kterou místní občan Georg Gautsch přinesl pěšky ze Šumavy ve 30. letech 18. století. Na ochranu sochy před povětrnostními vlivy byla pro ni vybudována roku 1730 (nebo 1740) malá dřevěná kaple s věžičkou. Do věže byl zavěšen zvon, který nechal patron sochy Georg Gautsch spolu se svým bratrem Johannem odlít již roku 1738.

Roku 1745 přestala kapacita kaple stačit a došlo k jejímu zvětšení. Stavební stav objektu byl v té době již natolik špatný, že se muselo se zvoněním před pobožnostmi přestat. Vrchnostenský úřad v Benešově nad Ploučnicí začal dokonce zvažovat možnost demolice kaple. Hrozba ztráty kaple podnítila obyvatele Horních Habartic k podání žádosti na biskupskou konzistoř o svolení k vybudování kaple kamenné. Kladné odpovědi se dočkali 14. března 1745 a dva týdny nato, 26. března, již byl položen a posvěcen benešovským farářem Franzem Trödlem základní kámen k nové stavbě.

Po dokončení stavby začala do kaple k soše Spasitele přicházet četná zbožná procesí poutníků. Roku 1779 požádali obyvatelé, aby kromě pobožností mohla

být čas od času odsloužena i mše svatá. Naplnění přání se místní dočkali 2. července 1781, odkdy do kaple docházel benešovský farář.

Nepravidelnost bohoslužeb v Horních Habarticích vzala za své po vydání dvorského dekretu císaře Josefa II. z roku 1783, který stanovil podmínky pro vznik nových lokálií a farností. V březnu 1787 byla obec prohlášena za expozituru s filiálním kostelem. Změna statutu podnítila farníky k rozšíření kostela. Loď kostela byla prodloužena a byla postavena i fara. Stavební náklady uhradili převážně místní farníci.

Úplné osamostatnění oddělením z benešovské farnosti následovalo až 21. července 1858. Prvním farářem nově vzniklé farnosti se stal P. Wenzel Klucker. Roku 1861 byla rukou tesařského mistra Josefa Stelziga z Bynovce vystavěna nová sanktusní věž, která nakonec zůstala jedinou výškou kostela až do dnešních dnů. Byla sice obnovována opět pro zchátralost, od roku 1914 byla navíc diskutována otázka stavby nové věže, ale válečné události 1. světové války výstavbu znemožnily.

Pravděpodobně poslední obnova kostela, kterou vedl P. Josef Maschke, se uskutečnila roku 1934, došlo k výměně velké části krovu a kostel byl vymalován.

Po 2. světové válce, kdy se do obce nastěhovali čeští obyvatelé, byla místní fara obsazena nadále německým knězem P. Albínem Fiedlerem, od roku 1956 spravoval farnost P. Jan Hodinář, od roku 1961 P. František Appl a od roku 1970 spravuje farnost ex currendo z Benešova nad Pl. P. MUDr. Ladislav Kubiček, již v roce 1972 jej střídá P. Karel Volejníček a po něm P. Jan Bláha, redemptorista. To se již v habartickém kostelíku slouží bohoslužby jen zřídka a jinak je tomu i za dalších nástupců. Kostel chátral, ale kupodivu se mu vyhnuly loupeživé vpády zlodějů a také díky včasnému odvezení cenných soch se zachránila většina mobiliáře.

Rekonstrukce kostela byla zahájena na jaře 2005. Bylo třeba provést generální obnovu střechy, shnilou sanktusovou věžku nahradit kopií, byly provedeny nové venkovní i vnitřní omítky, elektroinstalace, postavena nová kruchta, na které se již stavějí obnovené varhany, nová dlažba, nová okna i dveře. Obnovují se také oltáře, slohově jednotné. Poslední etapou bude výstavba sakristie, protože stávající je staticky narušena.

Slavnostní svěcení kostela spojené s oslavou 150. výročí trvání farnosti se uskuteční v sobotu, dne 23. srpna 2008.

Svěcení nového oltáře i kostela se ujme generální vikář, Mons. Karel Havelka. Slavného dne se zúčastní rovněž němečtí rodáci z Horních Habartic. Troufám si tvrdit, že znovuvysvěcení habartického kostela bude největší církevní událostí v obci za posledních 60 let. Místní obyvatelé svými sbírkami ukázali, že jim není osud kostela lhostejný a už nyní utvořené sdružení pro svěcení kostela plánuje, jak nejlépe uvítat a pohostit všechny poutníky, kteří se očekávají z blízka i z dále. Srdečně zveme do Habartic i vás, drazí čtenáři Zdislavy a věříme, že se vám bude obnovený kostel líbit, a že si odnesete i duchovní posilu a radost do dalších dní.

Za farnost. Mgr. Marcel Hrubý, správce in materialibus a P. František Segefa, děkan.

Program slavnostního svěcení:

Sobota, dne 23. srpna 2008

- V 9.00 vyjde průvod z náměstí v Benešově nad Ploučnicí, směr Dolní Habartice, Horní Habartice, v procesí bude nesena socha „spoutaného Spasitele“, cestou procesí zastaví u křížů, symbolů Kristova vykoupení za celý svět
- 10.45 požehnání obnoveného kříže před habartickým kostelem
- 11.00 slavnostní svěcení kostela, hlavním celebrantem gener. vikář, Mons. Karel Havelka. Slavnostní bohoslužbu doprovodí Chrámový sbor z jihomoravských Mutěnic pod vedením Mgr. Josefa Ilčíka
- 15.00 koncert duchovní hudby, vystoupí Chrámový sbor z Mutěnic
- 16.00 děkonná mše svatá, sloužená za všechny dobrodince, kteří pomohli obnovit kostel sv. Jana Křtitele
- 19.00 pouťová veselice v kulturním domě v Markvarticích (u hřiště)

Neděle, dne 24. srpna 2008

- 11.00 mše svatá

P. Josef Hofmann v Bozkově u Semil

První přímluva o svátku sv. Antonína byla za dar osobností, které by dokázaly ovlivnit okolí pro Krista. Do této kategorie se dá zahrnout i P. Josef Hofmann. Narodil se v živnostnické rodině 12. června 1908 v Pelhřimově. Rodina se později přestěhovala do Mladé Boleslavi a nakonec do Prahy-Žižkova. Josef měl hudební sklony a na škole vedl studentský orchestr a později měl styky s vynikajícími mistry, s J. B. Foerstem, Vít. Novákem, prof. Wiedermannem, Lad. Vachulkou aj.

Po absolvování klasického gymnázia studoval dějiny umění ve Francii a posléze medicínu zde. Předčasné úmrtí milované matky ovlivnilo jeho vstup do semináře v Litoměřicích, kde byl v červnu 1937 biskupem Ant. Al. Weberem vysvěcen a ustanoven v kaple Magdalenky v České Lípě, kde kolem sebe shromáždil početnou skupinu ministrantů.

V září 1938 byl mobilizován a 4. listopadu si vyměnil místo s bozkovským kaplanem německé národnosti Adolfem Stasserem, když zde již toho roku o druhé pouti kázal. Bozkov s kostelem Navštívení Panny Marie je poutním místem, které dříve v letní době navštěvovalo na 20 tisíc poutníků. Zdejší gotickou sochu P. Marie nazval „Královnou hor“ a uvedl ji i Bozkov ve známém tiskem i rozhlasem. Při tom navázal styky i s vlivnými činiteli a získával tak i hmotné prostředky a slavné kdysi pouti do Bozkova se obnovily.

Jeho zásluhou byla vydlážděna silnice v obci a opatřena chodníky. Ve svízelných válečných letech se mu zdařilo neuvěřitelné dílo, jak po stránce duchovní, tak i hmotné. Liturgie byla na vysoké úrovni a řada litoměřických seminaristů zde o svátcích a prázdninách asistovala při slavných mších. Rovněž chrámový

sbor, často i s orchestrem, často dodával bohoslužbám slavnostní ráz. Celý interiér chrámu byl zrestaurován a doplněn: socha P. Marie, všechny oltáře, nová kostelní dlažba, lavice, elektroinstalace, varhany, křtitelnice, svatostánek, roucha, el. zvonění, střecha lodi, výměna krovu a tvaru věže s ochozem. Při faře zřídil pro chudé chlapce „Scholu cantorum“ přestavbou hospodářské budovy a i ve faře provedl řadu zlepšení.

Jeho osoba na navštěvovaném poutním místě vadila po roce 1948 režimu a byl proto v dubnu 1951 přeložen do Loukova u Svijan a tam v září 1952 zatčen a vykonstruovaným procesem odsouzen na 7 let vězení, kde byl vážně nemocen.

Po uplynutí trestu mu byl přiznán směšný důchod, souhlas k „výkonu duchovenské služby“ mu nebyl udělen – ostatně o něj ani nežádal. Obýval venkovskou chalupu na okraji Letohradu, kde ho navštěvovali někteří přátelé, ale pravidelně o sobotách a nedělích jeho věrný prvoministrant a v r. 1950 vysvěcený kněz, místní rodák P. Josef Hádek, dosud žijící co 86 letý u sester v Městě Albrechticích. P. Hofmann zemřel 14. února 1971 ve věku 63 let a pohřben je v Letohradě. *Stanislav Hlava, Bozkov*

Vážená redakce.

Jsem vaším odběratelem a považuji se za praktikujícího katolíka. Nelíbí se mě ale, že katolická církev se u nás tak ztrácí.

Nevím zda byl dobrý případ Bible ze St. Zákona o proroku Jonášovi. Jako příklad trestu za vlašnou víru a tvrdé neodpuštění zlého by to bylo dobré s příslušným vysvětlením. Logicky je to nesmysl (velryba se žije jen planktonem a není schopná polknout ani malou rybičku). Žraloci a další predátoři kousají a trhají.

Modlíme se za jednotu křesťanské církve, ale církev katolická při tom neprotestovala proti zničení desítek (údajně již dávno přes stovku) pravoslavných kostelů a klášterů v Kosovu Albánci. Naopak mluví katol. biskupů a údajně i někteří biskupové schvalovali „humanitární“ bombardování Srbska a Kosova, kdy bylo zabito několik tisíc civilistů, zničena infrastruktura země a škody dosáhly přes 50 miliard dolarů. Po prokázání nesmyslnosti existence hromadných hrobů Albánců a vyvracení dalších lží se nikdo neomluvil. Ti pravoslavní jsou přece také křesťané. A spíše lepší než vlašná a pasivní evangelici v západní Evropě.

Arcibiskup Graubner sloužil mši pro sudetské Němce (kteří do nesmyslných ztrát od „zločinných Čechů“ po válce zahrnuli přes 70 tisíc německy mluvících Židů, kteří prokazatelně zahynuli v koncentracích i přes 130 tisíc sudetských Němců, kteří zahynuli pro svého vůdce), ale nesloužil žádnou mši v ryze katolické Lužici na podporu proti násilně likvidovaným lužicko-srbským školám a na počest blahoslaveného P. Aloise Andrického. O tomto budoucím svatém lužicko-srbského původu se u nás celkem nic neví a je ostudou katolických redaktorů, že o něm otiskne informace jen levicový tisk – údajně antiklerikální.

Při likvidaci nejzločinnějšího totalitního režimu – fašismu – zahynulo z celkových 55 miliónů přes 35 miliónů Slovanů. To byl nějaký nápor na nebeskou bránu. Ale ti mrtví volají k Bohu prosby, aby se již tyto hrůzy neopakovaly. Možná proto jsme již 63 let nepoznali (kromě napadené Jugoslávie) hrůzy světové války. Je to ale současně pro nás výzva, abychom nebyli ke zlému lhostejní. Pokud se bude katolická církev pravdě vyhybat, tak na to doplatí ztrátou sympatií nejen křesťanů, ale všech slušných lidí.

Jinak přeji hodně zdaru ve vaší práci.

Grafická úprava i tisk jsou výborné.

Frant. Truxa

Slovo k mládeži – Kněžský jubilant P. Benno Rössler vzpomíná

Narodil jsem se v roce 1931 v Jablonci nad Nisou kde jsem byl také pokřtěn v kostele sv. Anny; osobně jsem nikdy neministroval, protože v Jablonci bylo vždy nadmíru ministrantů. Rád bych vám vylíčil, jaká byla má práce s mládeží před téměř půlstoletím, poté, co jsem byl v roce 1958 vysvěcen na kněze.

Primici jsem měl v Jablonci za pana děkana Hodače. Po vykonání vojenské služby jsem nastoupil v roce 1960 jako kaplan do Mostu. Zde jsem působil po dobu jednoho roku a učil jsem také náboženství ve škole – 2 hodiny týdně. Sloužil jsem podle potřeby ve všech čtyřech kostelích tehdejšího starého Mostu. Každou neděli jsem sloužil mši svatou v Bečově. Bydlel jsem v budově bývalé komendy u kostela sv. Václava.

Poté jsem byl přeložen na tři roky do Ústí nad Labem – Trmic jako samostatný administrátor, do doby než přišel do Trmic otec biskup Karel Otčenášek.

Jak se tehdy v době totality vyučovalo náboženství? Napřed museli oba rodiče podat přihlášku řediteli školy, který podle počtu přihlášek povoloval počet hodin výuky náboženství. Tento proces byl spojen s nátlakem církevního tajemníka na rodiče, aby od přihlášení dítěte na náboženství upustili a byl důvod k zamezení výuky náboženství. Proto po dohodě s rodiči jsem potají vyučoval náboženství v jednotlivých rodinách a připravoval děti k prvnímu svatému přijímání. Kupodivu nebyly kvůli tomu problémy s církevním tajemníkem, i když výuka náboženství mimo školy nebyla dovolená.

V letech 1965–1978 jsem působil jako duchovní v Jílovém u Děčína. S nástupem uvolnění roku 1968 se v Jílovém přihlásilo ve škole na náboženství asi 15 dětí. Pan ředitel mi vyšel velice vstříc a mohl jsem učit kterýkoliv den v týdnu. Jednou za 14 dnů jsem jezdil do Javor. V tamější jednotřídce se přihlásily na náboženství všechny děti. Přestože ředitel byl velký ateista, povolil výuku náboženství od druhé třídy a nechal opravit fasádu kostela včetně nabarvení žlabů. Bohužel v době normalizace v sedmdesátém roce zájem o výuku náboženství rychle opadl.

V roce 1978 jsem byl přeložen do Děčína. Zde se žádné děti na náboženství nepřihlásily, zato jsem zde připravil na křest tři dospělé.

Po nástupu otce biskupa Josefa Koukla do úřadu jsem byl přeložen do Bořislavi, kde působím dodnes. Ve zdejší žalanské škole o náboženství žádný zájem nebyl, zdejší farnost je téměř mrtvá, kostely navštěvují převážně přesporní lidé a tento stav se bohužel výrazně nezlepšuje.

Proto, milá mládeži, udržujte pravdy víry ve svém životě, aby naše vyprazdňující se kostely ožily a nebyly jen mrtvými monumenty.

Doufám, že se někdo najde, kdo by byl ochotný pokračovat zde v duchovní službě a možná by měl úspěch u mladých lidí a opět se učilo náboženství ve škole. Přeji mnoho úspěchů a všem mladým lidem Boží požehnání, zdraví a milosti.

Váš duchovní, starý otec P. Benno Rössler

MICHEÁŠ

Prorok Micheáš žil a působil ke konci 8. stol. př. Kr., v době, která byla na Středním východě zvláště bouřlivá. Severní Izraelské království po delším období hospodářské i kulturní prosperity, která však neodpovídala rozvoji náboženskému a mravnímu (prorok Ozeáš), se stává kolem r. 722 př. Kr. bezmocnou kořistí násilnické Asyrské říše. Města společně s metropolí Samařím jsou zničena, národ zdecimován, mnozí přeživší jsou deportováni do cizích zemí a tam rozptýleni, aby jejich národní i náboženská identita byla zcela vymazána. Jižní Judské království se ještě dvě desetiletí udrží poměrně samostatné, poté však následuje osud podobný Izraelitům ze severu s tou nadějnou výjimkou, že jejich hlavní město nakonec shodou okolností zničeno ani dobyto není, a tak se podaří národní i náboženskou identitu zachovat (rok 701 př. Kr. – prorok Izaiáš a král Chizkiáš). Do tohoto historického pozadí promlouvají jeho slova, která si činí nárok na Boží autoritu. Jsou to, jak jsme ostatně u všech proroků navyklí, slova soudu i slova spásy. Zvláštní důraz však prorok kladé na lidskou pokoru. Člověk je prorokem vyzývá, aby se před svým Bohem pokorně, vděčně a poslušně skláněl, aby mu věrně sloužil a naplňoval Jeho požadavek spravedlnosti a milosrdenství vůči bližním. Do této zásadní myšlenky prorokova poselství patří především nejvýraznější zaslíbení Božím lidu, která společenství věrných chápe jako malý hlouček, zbytek chudých a politicky bezvýznamných, kteří však svou věrností Bohu a Jeho příkázáním se stanou spásným květem pro celé lidstvo.

POZŮSTATEK LIDU

„Jistotně tě celého posbírám, Jáko, jistotně shromáždím pozůstatek Izraele, svedu jej dohrady, jak ovce do ohrady, jako stádo doprostřed pastviště, zahemží se to za lidmi. ... Hospodin v jejich čele! ... V onen den, je výrok Hospodinův, se ujmu chromé, shromáždím zapuzenou, tu, s níž jsem zle naložil. Chromou budu mít za pozůstatek lidu, vypuzenou za mocný národ. ... I bude pozůstatek Jáko uprostřed mnoha národů jako rosa od Hospodina, jako vláha na bylinu, která neskládá naději v člověka, nečeká na syny lidské. Pozůstatek Jáko bude mezi národy jako lev mezi zvířaty

PROROK SPÁSNÉ POKORY

divočíny, ...“ Uvedené citáty se neustále vrací k myšlence, že jen „pozůstatek“ má budoucnost, jen on bude spasen a zachráněn. Co toto proroctví vlastně znamená? Jistě v první řadě tehdejší historickou národní skutečnost. Národ je pro své nevěrnosti vůči Hospodinu trestán prostřednictvím Asýrie, která Izrael i Judsko téměř vyhladí z povrchu země. Nicméně za celou touto tristní situací se skrývá milující a odpouštějící Bůh, který nyní musí sáhnout k ostrým prostředkům, aby „lid tvrdé šíje“ výchovně zachránil. Tato proroctví mají však také velice výraznou nadčasovou hodnotu. Člověk má pod vládou Boží prozřetelnosti jen tehdy otevřenou nadějnou budoucnost, pokud je pokorný, pravdivý, upřímný. Je-li naopak pyšný, bezohledně sobecký a ješitný, budoucnost je pro něj uzavřena nebo je plná tragických hlubokých pádů. Staré moudré lidové pořekadlo „Pýcha předchází pád“, které odráží dlouhodobou lidskou zkušenost, jen zhuštěně dokresluje tato prorocká slova. Často si člověk uvědomuje, jak je prospěšné a dobré, když pod tlakem tíživých událostí pravdivě zakusí svou lidskou ubohost a nedostatečnost, aby

se s dětskou důvěrou odevzdal do otcovských rukou Božích. Znamé evangelní výroky: „On musí růst, já však se menšit“; „Poslední budou prvními a první posledními“; „Nebudete-li jako děti, vůbec do nebeského království nevejdete“ opět podtrhují tuto starou duchovní pravdu i zkušenost.

BETLÉMSKÉ MESIÁŠSKÉ PROROCTVÍ

„A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je od pradávna, ode dnů věčných. ... jeho velikost bude sahát až do dálav země. A on sám bude pokoj.“ Krásná slova, která navozují atmosféru vánočních událostí. Opět zde zaznívá Micheášovo vůdčí poselství: Jen pokorné a malé má šanci stát se opravdu velikým a vznešeným. Betlém, tato velikostí a vlivem bezvýznamná judská vesnička, se v Boží moudrosti stává klíčovým místem začátku spásy. Zde se ovdovělá pohanka Rút vdává za Izraelitu, přijímá novou víru a stává se pramatkou nejvýznamnějšího biblického krále; zde se narodil a vyrůstal David – původně malý pastevce ovcí, později však mocný král; zde se rodí Ježíš – naplnění veškerých Božích zaslíbení pro záchranu lidstva. Betlém, původně místo pohanského modlářského kultu božstva Lachmu (patrně božstvo plodnosti), se stává ve své pokorné malosti a bezvýznamnosti „domem chleba“ (biblický překlad jména), místem, které dává novou sílu a nový život těm, kteří k němu upínají svou naději. Betlém je místem ticha, chudoby, samoty a pokory. Jsou-li tyto skutečnosti prožívány trpělivě před Bohem, mají jedinečnou šanci, aby z nich vzešlo něco velikého a krásného.

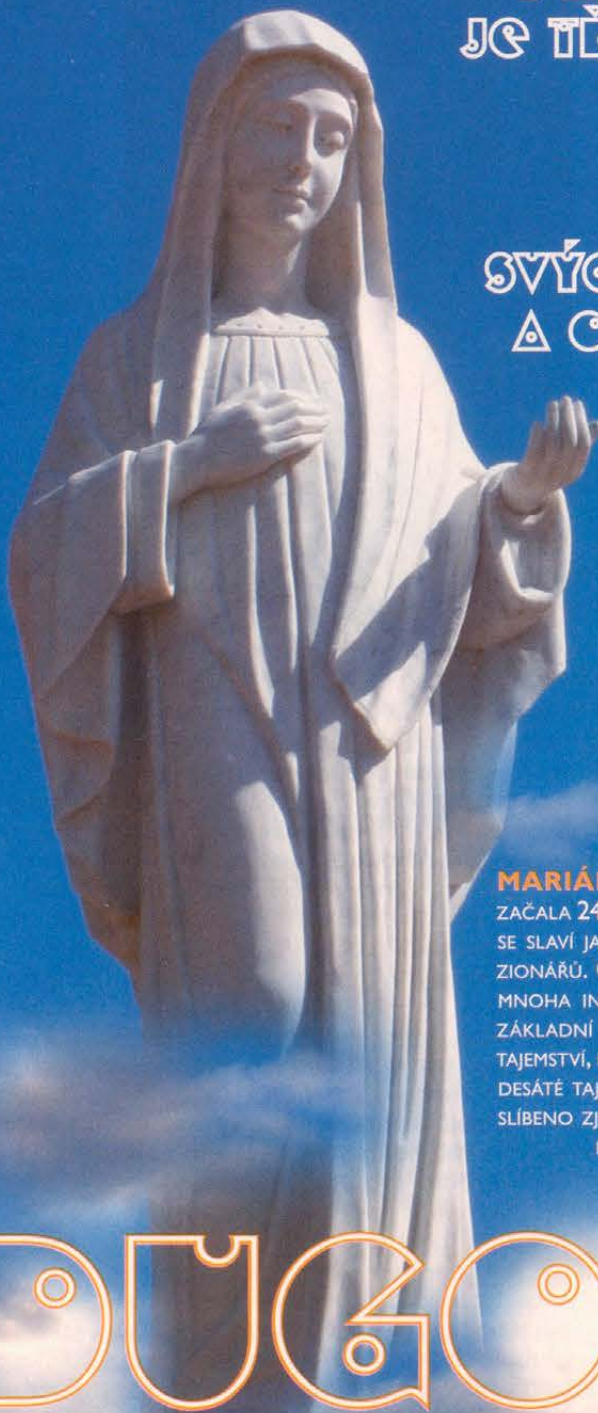
ZVĚSTNÉ JMÉNO PROROKA

Dodejme už jenom, že jméno proroka v překladu znamená „Kdo jako Hospodin“. Jako by samotné Micheášovo jméno dávalo pečeť celému proroctví. Kdo je veliký, svatý, mocný, milosrdný jako Hospodin? Každý člověk, který si alespoň trochu pravdivě uvědomuje Boží majestát a velikost, musí nutně poznávat, že sám, byť by byl mezi lidmi sebevýznamnější, je ve skutečnosti malý a bezvýznamný. Ne jako plod nějaké hrbaté pokory, nýbrž jako osvobozující a obšťastňující zkušenost, která člověka otevírá Bohu i sobě samému.

MARIA

FARNOST MEDŽUGORJE

Medžugorská farnost se skládá ze sedmi vesniček (dnes se uvádí jen pět, protože vesničky do sebe prorůstají). Nacházejí se v Bosně-Hercegovině asi 25 km západně od Mostaru, čili směrem k mořskému pobřeží. Název Medžugorje pochází od toho, že vesničky jsou mezi horami, čili jde o místo mezihoří. O farnosti Medžugorje jsou nejstarší dochované zmínky z roku 1599. Za turecké nadvlády většina již založených farností zanikla, teprve kolem roku 1830 františkáni křesťanství obnovili. Starý farní kostel pocházel z roku 1897. Nový, současný medžugorský farní kostel zasvěcený sv. Jakubu – patronu poutníků – byl vysvěcen v roce 1969 a postupně je nadále upravován. Na počátku zjevení byla tato oblast hospodářsky i kulturně zaostalá a obyvatelstvo se věnovalo převážně zemědělství na vlastních pozemcích, zvláště pěstování tabáku a vinné révy. Většina vizionářů pochází z vesničky Bijkovići ležící na úpatí Podbrda. Farní kostel, kopec Podbrdo a kopec Križevac vytvářejí trojúhelník, ve kterém se událo a dále děje mnoho podivuhodných událostí.

MÍR, MÍR, NIC JEŽ MÍR.
JE TŘEBA, ABY SE LIDÉ
SMÍŘILI S BOHEM
I MEZI SEBOU.
JE TŘEBA VĚŘIT,
MODLIT SE
A POSTIT,
LITOVAT
SVÝCH SELMÁNÍ
A OBRACET SE
K BOHU.

MARIÁNSKÁ ZJEVENÍ V MEDŽUGORJI

ZAČALA 24. ČERVNA 1981. DALŠÍ DEN, 25. ČERVNA, KTERÝ SE SLAVÍ JAKO DEN VÝROČÍ, ZJEVENÍ PROBĚHLO PRO 6 VIZIONÁŘŮ. OD TĚ DOBY PROBÍHAJÍ ZJEVENÍ DENNĚ. KROMĚ MNOHA INFORMACÍ A POVZBUZENÍ VZTAHUJÍCÍCH SE NA ZÁKLADNÍ POSELSTVÍ JSOU VIZIONÁŘŮM SVĚROVÁNA TZV. TAJEMSTVÍ, KTERÝCH JE DESET. JAKMILE MÁ VIZIONÁŘ SVĚŘENO DESÁTÉ TAJEMSTVÍ, KONČÍ PRO NĚJ DENNÍ ZJEVENÍ, ALE MÁ SLÍBENO ZJEVENÍ DO KONCE ŽIVOTA, ALESPŮJNĚ JEDNOU ZA ROK. TENTO DEN JE PEVNĚ STANOVEN.

MEDŽUGORJE

Drahé děti, zvu Vás k osobnímu obrácení. Tohle je Váš čas!

Bůh nemůže bez Vás uskutečnit svůj plán. Drahé děti, přibližujte se modlitbou den co den blíže k Bohu.

V soukromém rozhovoru s vizionářkou Mirjanou Soldo papež Jan Pavel II. řekl: „Kdybych nebyl papežem, už bych zpovídal v Medžugorji.“ (1987)

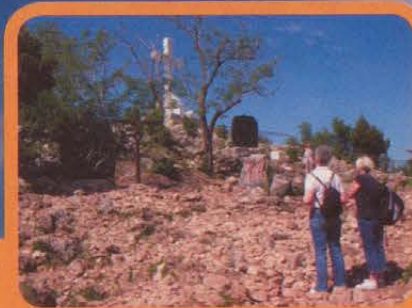

Paraguayský arcibiskup mons. Felipe Santiago Bentez se v listopadu 1994 zeptal Svatého Otce, zda postupoval správně, když povolil věřícím, aby se shromažďovali v duchu Medžugorje, zejména s kněžími z Medžugorje. Svatý Otec odpověděl: „Povolte vše, co se vztahuje k Medžugorje.“

Proč není Medjugorje a zjevení církevně oficiálně uznáno jako např. Lurdy? Jde o místo se stále ještě probíhajícími zjeveními, a jako takové může být pouze zkoumáno.

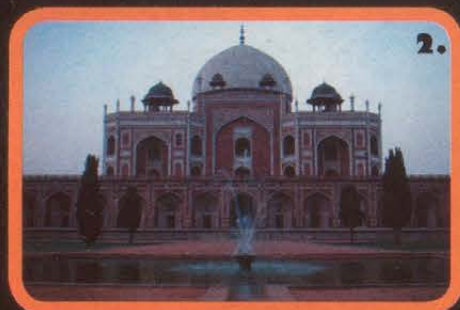
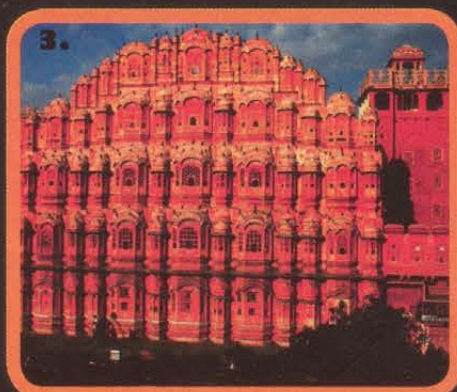
**VAŠICH
PĚT KAMENŮ
PROTI
GOLIÁŠOVI**

1. **Modlitba růžence**
2. **Eucharistie**
3. **Písmo svaté**
4. **Půst**
5. **Měsíční zpověď**

INDIE

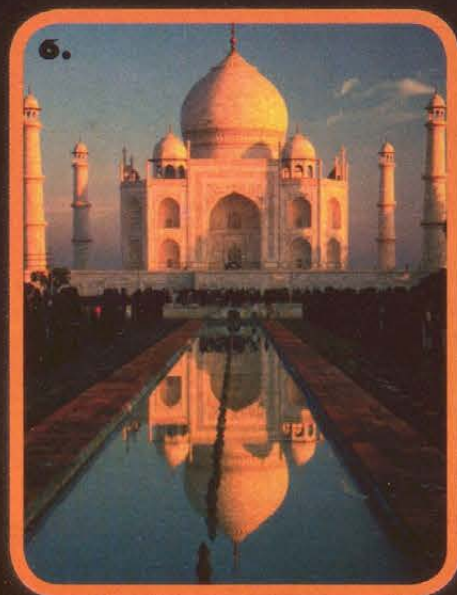
Indická architektura se, tak jako téměř vše, velice odlišuje od té „naší“ evropské. Hlavně historické památky jsou plné tvarů, sochařské výzdoby, nepravidelností. To se týká především architektury ovlivněné hinduismem. Naopak stavby ovlivněné islámem, kterých na severu země nalezneme též mnoho, jsou geometricky souměrné a elegantní. Historické monumenty jsou obvykle velice rozlehlé, stavěné z přírodního materiálu, který u těch nákladnějších je převážně z různých druhů kamene (různobarevný pískovec, vápenec, barevný mramor, drahokamy). Nádherné intarzie potom zdobí povrch především muslimských památek.

1. Průčelí tzv. „Červené pevnosti“ v Dillí. Tuto nádhernou stavbu nechal zbudovat v 17. stol. muslimský vládce Šáhdžahán, jehož „Mughalská“ říše zabírala celou severní část dnešní Indie a víceméně celý dnešní Pákistán. Pevnost sloužila jako sídlo císaře a jeho dvora a zároveň jako mohutná tvrz proti nepřátelským vojskům. Na obr. je vstupní brána pevnosti, která byla společně s celým opevněním stavěna z červeného pískovce. Cibulovité ozdoby na vrcholu brány jsou z bílého mramoru.

2. Humajúnova hrobka. Hrobka jednoho z prvních mughalských muslimských vládců severní Indie. Byla postavena v 16. stol. a stala se vzorem pro další slavná mauzolea významných muslimských vladařských osobností. Je opět stavěna v kombinaci červeného pískovce a bílého mramoru.

3. „Palác větrů“ v rádžastánském Džajpúru. Opět z červeného pískovce, bohatě zdobený výklenky s malými okénky, které jsou vzdušně uzavřeny elegantními kamennými mřížkami. Sloužila donedávna jako výhledový palác dvorních dam místního indického vládce (maharádži). Ženy se totiž nemohly ukazovat na veřejnosti nezahalené, a tak jim vstřícný rádža nechal postavit vyhlídkový palác, z kterého zpoza mřížek mohly nepozorovaně sledovat dění na hlavní ulici a do značné míry i ve velké části města.

4. Maharádžův palác a pevnost v Džodhpuru. Byl stavěn na etapy již od počátku 15. stol. a díky své nedobytnosti nebyl nikdy dokonale pokořen ani tak silným protivníkem, jakým byli Mughalové (islámští vládci většiny Indie v té době). Obytné palácové místnosti byly umístěny do vrchních pater, dole byla sklepení a sklady. To dovoľovalo, aby zdobná architektura byla umístěna až nahoru, na jakousi kamennou „korunu“ zdola strohé pevnostní stavby.

5. Džinistický chrám Ranakpur – 15. stol. Tento obrovský, nesmírně bohatě zdobený chrám je celý z bílého mramoru, do kterého se kameníkům podařilo vytesat úžasné jemné zdobné prvky, které se zdají být jakoby z nádherné krajky. Je to zároveň největší džinistický chrám v Indii.

6. Tádž Mahal. Nejznámější stavba Indie a jedna z nejslavnějších staveb světa. Byla postavena v 17. stol. Šáhdžahánem, který ji nechal zbudovat pro svou milovanou manželku jako „věčný“ odkaz své lásky. Tadtž byl stavěn 20 let a pracovalo na něm 20 tisíc dělníků, řemeslníků a umělců. Bílý mramor z Rádžastánu je zdoben intarziemi barevných drahokamů z celé Asie. Nedořizná elegance je asi nejdůležitějším znakem tohoto monumentu, který dělá dodnes na milióny návštěvníků dojem jakési oblažující snové fantazie.

Více na:
<http://www.volny.cz/j.volesky/indie/>